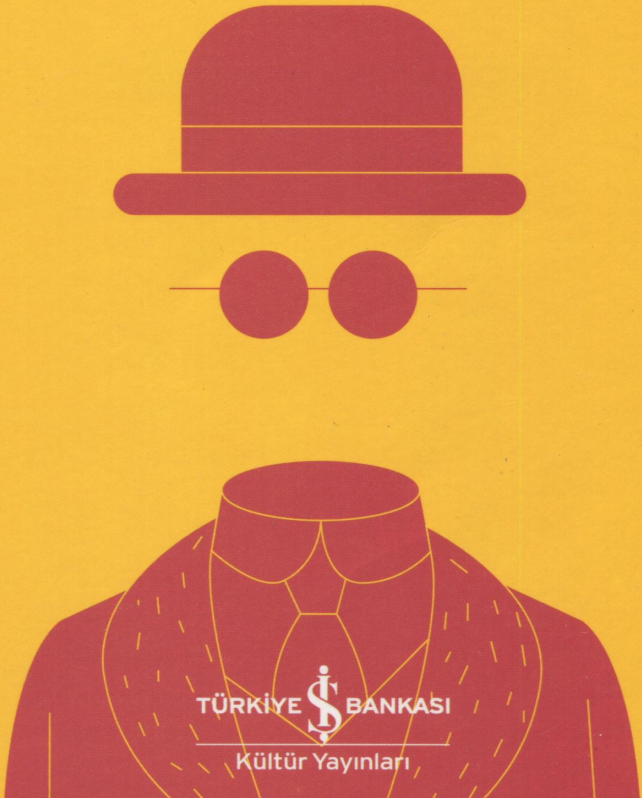
İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

H. G. WELLS

UYARLAYAN: AHU AYAN

GÖRÜNMEZ ADAM

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Görünmez Adam

H. G. Wells

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

H. G. WELLS
GÖRÜNMEZ ADAM

ÖZGÜN ADI
THE INVISIBLE MAN

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
AHU AYAN

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: MART 2019
6. BASIM: EYLÜL 2021
Genel Yayın Numarası: 4428

ISBN 978-605-295-749-3

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
UMUT KAĞITÇILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
KERESTECİLER SİTESİ FATİH CAD. YÜKSEK SOK. NO:11/1
MERTER/GÜNGÖREN İSTANBUL
(0212) 637 04 11
Sertifika No: 45162

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Görünmez Adam

H. G. Wells

Uyarlayan
Ahu Ayan

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

1. BÖLÜM

GİZEMLİ YABANCININ GELİŞİ

Yabancı, insanın iliklerine işleyen rüzgârlı, karlı bir şubat günü hana geldi. Bramblehurst Tren İstasyonu'nda inmiş, kalın eldivenli elinde küçük bir bavulla buraya kadar yürümüştü. Kendini baştan aşağı sıkı sıkı sarmalamıştı. Başındaki yumuşak şapkası yüzünü öyle örtmüştü ki sadece burnunun parlak ucu görünüyordu. Omuzları, göğsü kar içindeydi. Tökezleyerek hana girdiğinde canı çıkmış bir haldeydi. Bavulunu pat diye yere bıraktı. "Ateş!" diye inledi. "İnsanlık namına, bir oda ve ateş!" Üstünü başını silkeledi, sonra da hanın sahibesi Bayan Hall'un peşi sıra konuk odasına geçti ve pazarlığa girişti. O etkileyici giriş ve masaya fırlattığı birkaç altın sayesinde handa bir yer buluvermişti.

Bayan Hall, şömineyi yaktı ve adama yemek hazırlamak üzere çıktı. Bir yabancının yolunun, yılın o döneminde Iping Köyü'ne düşmesi duyulmuş şey değildi. Üstüne bir de konuğun hiç de bedavacı olmadığı anlaşılınca, kadıncağız şansına şükretmişti.

Yemek pişerken, Bayan Hall sofrayı kurmak üzere odaya girdi ve adamın yanan ateşe rağmen ne şapkasını ne paltosunu çıkarmadığını görünce hayretler içinde kaldı. Gizemli yabancı, yüzünü pencereye dönmüş, dalgın dalgın dışarıyı seyrediyordu.

"Paltonuzla şapkanızı alabilir miyim beyefendi?" diye sordu Bayan Hall. "Mutfakta güzelce kurusunlar."

Adam hiç kıpırdamadan sadece "Hayır," dedi. Sonra sadece başını çevirdi, kadına baktı. "Üstümde kalsalar daha iyi."

Bayan Hall, yabancının kocaman, mavi camlı gözlüklerinin yanlarının gözlerini gizlenecek biçimde tamamen kapalı olduğunu, paltosunun yakasından görebildiği kadarıyla gür ve karışık sakallarının da yanaklarını büsbütün kapladığını gördü.

"Peki efendim," dedi Bayan Hall. "Nasıl isterseniz. Oda birazdan iyice ısınır zaten." Sonra içeri gidip hazırlanmış yemeği aldı ve odaya dönerek abartılı hareketlerle tabağı masaya koydu. Gizemli adam ona teşekkür ettiyse de kadın odadan çıkana kadar masaya yanaşmadı.

Bayan Hall mutfağa dönüp, tezgâhın ardına geçti. Neden sonra, kulağına bir ses çalındı. Habire tekrarlayan bir sesti bu. "Ah Millie ah!" diye söylendi Bayan Hall. "Ne de ağırkanlı!" Kendisi onca uğraşmış; yemeği hazırlamış, sofrayı kurmuşken bu hımbıl kız henüz hardal sosunu bile hazır edememişti. Şu dönemde yeni bir konuk ağırlarken olacak iş miydi bu! Bayan Hall çabucak hardal kâsesini doldurdu ve pat diye konuk odasına giriverdi.

Kadının içeri girmesiyle gizemli konuk hızla seğirtti. O sırada masanın altına giren ve gözden uzaklaşan beyaz bir cisim Bayan Hall'un gözüne çarpmıştı. Yabancı, paltosuyla şapkasını da çıkarmış ve ateşin yakınındaki bir iskemleye koymuştu.

Bayan Hall bir hamle yaptı. "Artık şunları kurutayım."

"Şapka kalsın," dedi yabancı zor anlaşılan, boğuk bir sesle. O sırada adama dönen Bayan Hall, oturduğu yerden kendisine bakan yabancıyla göz göze geldi. Ve gördüğü şey onu öyle afallattı ki bir an için dili tutuldu.

Adam beyaz bir mendili, ağzını ve burnunu tamamen kapatacak biçimde yüzüne tutmuştu. Ama Bayan Hall'u afallatan şey başkaydı: Yabancının yüzü, mavi gözlüklerinin üstünde kalan kısma ve kulakları beyaz bandajlarla sarılıydı, yani pembe, parlak, sivri burnu dışında yüzünün hiçbir yerinin görünmüyordu. Yabancının sırtındaki koyu kahve kadife ceketin dik yakası, boyun kısmını da kapamıştı. Bandajların arasından fışkıran kalın telli siyah saçları da görüntüsünü büsbütün acayip hale getirmişti.

Gizemli konuk, yüzünü örten mendili indirmedi; kahverengi eldivenli eliyle yüzünü kapamayı ve Bayan Hall'a bakmayı sürdürdü. "Şapka kalsın."

Bayan Hall uğradığı şokun ardından yavaş yavaş kendine geliyordu. Eline aldığı şapkayı yerine bıraktı. "Bilmiyordum beyefendi... si-

zin..." Fakat cümlesini tamamlayamadı, mahcup olmuştu.

"Ha, teşekkürler," dedi adam kuru bir sesle. Sonra da imalı imalı, bir kapıya bir kadına baktı.

Bayan Hall, "Bunları derhal kuruturum efendim," dedi, giysileri aldı ve odadan apar topar çıkarak, Millie'nin yanına gitti.

"Zavallıcık ya kaza geçirmiş ya da yüzünden ameliyat olmuş herhalde," dedi. "O bandajlar hem içimi fena etti, hem şaşırdım kaldım. Hele o gözlükler! Bir de ağzını mendille kapamış, öyle konuşuyor! Belki ağzı da yaralıdır..."

Bayan Hall, boş tabakları toplamaya gittiğinde, yabancının ağzının da yaralı veya yamulmuş olduğuna dair inancı güçlendi. Çünkü adam mendilini hâlâ indirmemişti. Yine de, karnı doymuş ve ısınmış olduğundan biraz daha gevşemiş gibiydi.

"Bramblehurst İstasyonu'nda birkaç bavulum kaldı," dedi adam ve onları nasıl getirtebileceğini sordu. Aldığı yanıttan pek memnun olmamıştı. "Yarın mı? Daha erken olmaz mı?" Kadının olumsuz yanıtı, onu büsbütün hayal kırıklığına uğratmış ama pes ettirememişti. Hiç yolu yok muydu? Arabalı biri de mi gidemezdi?

Bayan Hall yabancının ısrarı karşısında, ona sabırla durumu izah etti: "Yol çok diktir, beyefendi. Bir yıl kadar önce bir atlı araba oralarda devrilmişti. Sürücü de yolcu da öldü. Eee, kaza geliyorum demez, değil mi efendim?"

Bu son cümle bile konuğu caydıramamıştı. "Doğru," dedi sadece ve kadına bakmayı sürdürdü.

"Hem kaza sonrası iyileşmek de çok uzun sürüyor doğrusu... Yeğenim Tom da yabanın üstüne devrilip kolunu parçalamıştı. Aman, ne fenaydı, bir görseniz! İnanın yaba görmekten korkar oldum."

"Gayet anlaşılır bir durum."

"Ameliyat edecekler diye ödü patlamıştı. O kadar kötüydü yani."

Yabancı bir an güldü. "O kadar kötüydü demek."

"Kötüydü ya. Durum onlara komik gelmedi tabii. Ben de epey baktım yeğenime, kardeşim küçükleriyle ilgilenmek zorundaydı. Pansuman yapmak gerekiyordu; bandajları aç, sonra tekrar sar... Öyle fenaydı ki, size ayıp olacak ama..."

"Kibrit getirebilir misiniz? Lazım oldu da."

Bayan Hall irkildi. Böyle bir hikâyeyi pat diye kesmesi çok kaba bir davranıştı. Bir an için nefesini tutarak adama baktı, ama sonra aklına kazanacağı para geldi. Gitti, kibrit bulup adama verdi. Yabancı bunun üzerine teşekkür etti ve bakışlarını pencereye yöneltti. Belli ki bu ameliyat ve bandaj meseleleri onu epey etkiliyordu.

Gizemli yabancı, saat dörde kadar o odadan çıkmadı, muhtemelen ara ara uyuklayarak öylece oturdu. Dikkatli biri, onun beş dakikalığına odayı turladığını, kendi kendine konuşa konuşa gezindiğini, sonra da tekrar yerine geçtiğini duyabilirdi.

2. BÖLÜM

BAY TEDDY HENFREY'NİN İLK İZLENİMLERİ

Saat dört olmuş, hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Bayan Hall nasıl cesaretini toplayıp gizemli yabancıya çay ikram etmeyi önereceğini düşünüyordu ki saat tamircisi Teddy Henfrey içeri girdi.

"Şu işe bakın! Bu havada böyle ince derili çizme giyilir mi! Tüh!" Kar hızını iyice artırmıştı.

"Hah, madem geldiniz, zahmet olmazsa konuk odasındaki eski saate bir göz atar mısınız? Akrep saat altıda takılı kalmış."

Bayan Hall, tamirciyi konuk odasına götürdü. Kapıyı açtığında, ateşin başında içi geçen yabancıyla karşılaştı. Odadaki tek ışık kaynağı ocağın ateşi olduğundan her yer loştu, etraf zar zor se-

çiliyordu. Bayan Hall'un gözleri henüz karanlığa alışmamıştı. Başı yana düşmüş adama baktığında, kocaman, tamamen açık bir ağız gördüğü izlenimine kapıldı. Yüzün altını tamamen kaplayacak, orayı bomboş gösterecek kadar geniş bir ağız... Dikkatle, konuğun beyaz bandajla kapalı başına, acayip gözlüklerine ve koca bir esnemeyi andıran dev ağzına baktı. Adam o anda silkindi, sandalyesinde doğruldu ve elini kaldırdı. Bayan Hall, kapıyı ardına kadar açtı ki içerisi iyice aydınlansın ve adamın yüzünü net olarak görebilsin. Gelgelelim, gizemli yabancı eliyle yüzünü siper etmişti bile; tıpkı önceden mendille kapadığı gibi. Bayan Hall içerinin karanlığından dolayı bir göz yanılsaması yaşadığını düşündü.

Bayan Hall ve tamirci Teddy Henfrey, konuktan izin isteyerek içeri girdiler. Tamirci, adamın kılığını görünce şaşkına döndü.

"Umarım rahatsız etmemişizdir," dedi yabancıya.

"Rahatsızlık değil," diye yanıtladı adam. "Ama sanmıştım ki," diye ekledi Bayan Hall'a dönerek, "bu odayı sadece ben kullanacağım."

"Saat tamir edilsin istersiniz diye düşünmüştüm," dedi Bayan Hall.

"Elbette isterim. Elbette... Ama yalnız kalmayı, rahatsız edilmemeyi tercih ederim doğrusu," dedi yabancı. Ancak Bay Henfrey'nin bu yanıt karşısında tedirgin olduğunu görünce ekledi: "Tabii ki saate göz atılacağına memnun oldum."

Bayan Hall tam odadan çıkacaktı ki konuğu ona istasyonda kalan eşyasının getirilmesi için bir şey yapıp yapmadığını sordu. Bayan Hall da durumu postacıya anlattığını, valizlerin ertesi gün getirileceğini söyledi.

"Yarından önce gelmesinin hiç yolu yok mu, emin misiniz?"

Bayan Hall, bu kez soğuk bir ifadeyle emin olduğunu bildirdi.

"Hana geldiğimde çok üşümüş ve yorgundum, uzun uzun anlatamamıştım ama şimdi aceleciliğimin nedenini açıklayayım," dedi yabancı. "Ben deneyler yapan bir araştırmacıyım."

"Öyle mi, beyefendi?" dedi Bayan Hall; hayli etkilenmişti.

"İşim için gereken aletler de o valizlerde kaldı. Bir an önce çalışmalarıma devam etmek isti-

yorum. Iping'e gelme nedenim, yalnız kalmaktı. Çalışırken rahatsız edilmek istemiyorum. Üstelik, geçirdiğim bir kaza da..."

'O kadarını anladık,' diye içinden geçirdi Bayan Hall.

"... istirahat gerektiriyor. Gözlerim bazen o kadar ağrıyor ve güçsüzleşiyor ki bazen saatlerce karanlıkta kalmam şart oluyor. Bazen de odama kapanmam gerekiyor. İşte öyle zamanlarda, en ufak bir bölünme, mesela bir yabancının odaya girmesi, beni son derece rahatsız ediyor. Bunları anlamanız benim için çok önemli."

"Tabii efendim. Peki, sakıncası olmazsa sorabilir miyim, nas..."

"Bence bu kadarı yeterli," diye kestirip attı yabancı.

Bayan Hall odayı terk ettikten sonra Bay Henfrey olabildiğince sessiz hareketlerle saati tamir etti. Tüm bu süre boyunca gizemli konukla sohbet etmeyi umduysa da adam oralı olmadı; kıpırdamadan, sessizce oturdu. En sonunda, Bay Henfrey'nin havaların durumundan bahsetmesiyle de ona bir an önce işini bitirip gitmesini söyleyiverdi. Sesinde bastırılmış bir öfke olduğu belliydi.

Bay Henfrey işini bitirince kös kös handan çıktı ve yolda kendi kendine epey söylendi. Köşeyi dönerken arabasını süren Bay Hall'a, yani Bayan Hall'un kısa süre önce evlendiği eşine rastladı.

"Sizin handa bir kaçık var!"

Bay Hall arabayı kenara çekti. "Nasıl yani?"

"Yani, kaçık görünümlü bir müşteri. Ne günlere kaldık!" Sonra da acayip konuğu uzun uzun tarif etti. "Sanki tanınmamak için kılık değiştirmiş gibime geliyor... Haksız mıyım? Doğrusu adamın biri *benim* mekânıma gelse, yüzünü bir görmek isterim. Üstelik Bayan Hall daha bu adamın adını bile bilmiyormuş."

Tamircinin anlattıkları, Bay Hall'un içine şüphe düşürmüştü. "Gideyim de bir bakayım bari, işin aslı astarı neymiş."

Bay Henfrey'nin içi biraz rahatladı.

Bay Hall hana varınca eşiyle konuştu, fakat onun bu kadar geç kalmasına kızan Bayan Hall'dan ancak bölük pörçük yanıtlar alabildi. Bunun üzerine, bu yabancının kimin nesi olduğunu ilk fırsatta ortaya çıkarmaya karar verdi. Saat 9.30'da, gizemli yabancı yatınca, Bay Hall

konuk odasına daldı ve etrafı inceledi. Konuğun orada bıraktığı bir matematik işlemine göz attı. Yatmadan önce de eşine, yabancının bavulları geldiğinde onlara iyice bakmasını söyledi durdu.

Fakat Bayan Hall onu "Herkes kendi işine baksın," diyerek payladı. İşin aslı, bu ters çıkışı, kendisinde de bu adama dair içine sinmeyen, anlam veremediği şeyler olmasından kaynaklanıyordu. O gece rüyasında kocaman beyaz kafalar, kocaman gözler gördü.

3. BÖLÜM

BİNBİR ŞİŞE

Ertesi gün, gizemli yabancının bavulları hana vardı. Gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı bu. İki sandığın yanı sıra içi kitap dolu bir koli -bazıları okunaklı olmayan bir el yazısıyla yazılmış, tuğla gibi kitaplardı- ile ondan fazla kutu ve kasa gelmişti. Bu kutu ve kasaların içinde hasıra sarılmış nesneler bulunuyordu. Hasırları yoklayınca, bu nesneler Hall'a cam şişeler gibi gelmişti. Yabancı, şapkasını takmış, eldivenlerini ve paltosunu giymiş halde, sabırsızlıkla aracı karşılamaya çıkmıştı. "Hadi, getirin şu kutuları," diye mırıldandı. "Beklediğim yeter."

Arabacının köpeğini görmemişti. Köpek, gözü yabancıya ilişir ilişmez kudurmuş gibi hırladı ve ardından, yerinden fırladığı gibi adamın

pantolonuna yapıştı. Yabancının pantolonu ve eldiveni yırtıldı. Adam eldiveninin ve özellikle pantolonunun durumunu görünce koşa koşa hana daldı.

Bay Hall, konuğun durumuna bakmak için onu takip etti. Yabancının odasının kapısı aralık kalmıştı, Bay Hall da pat diye içeri giriverdi.

İçerisi epey loştu. Bir an, sanki Bay Hall'un gözüne bir şey ilişti; elsiz bir kol onu çağırırcasına hareketler yapıyor gibiydi. Bir de bomboş bir yüz görür gibi oldu. Derken, bir anda göğsüne ciddi bir darbe aldı, gerisin geriye itildi. Ardından kapı öyle bir hızla kapandı ve kilitlendi ki ne olduğunu gözlemleyip anlamaya vakit olmadı.

Hall, 1-2 dakika olduğu yerde dikilip bu yaşadığının, gördüklerinin neyin nesi olduğunu düşündükten sonra aşağı indi. Binanın dışında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Merdivenin başında durmuş, onları dinleyen Bay Hall, sonunda yukarıda gördüğünü sandığı şeylerin hayal ürünü olduğuna karar verdi. "Yardıma ihtiyacı olmadığını söylüyor," dedi eşine. "İyisi mi, biz şu eşyayı içeri taşıyalım."

O sırada, köpek tekrar hırlayıp ulumaya başladı. Yabancı geri gelmişti.

"Şunları ne kadar çabuk getirirseniz o kadar iyi olacak." Pantolonuyla eldivenlerini değiştirmişti.

"Yaranız bereniz var mı, beyefendi?" dedi arabacı. "Ne kadar özür..."

"Hiçbir şeyim yok. Çizik bile yok. Hadi, bırakın bunları da elinizi çabuk tutun."

Yabancının öteberisi odaya çıkarıldı. Gizemli adam, ilk sandığın üzerine adeta atladı ve sandığın içinden çeşit çeşit şişe çıkarmaya başladı. Şifonyerin, masanın üstü, kitaplık, yerler bir anda irili ufaklı şişelerle dolmuştu. Sandıktan şişe dışında birkaç deney tüpü de çıktı.

Adam, sandıklar boşalır boşalmaz işinin başına geçti. Ne sönen ateş, ne yerlerdeki hasırın yarattığı pislik, ne de öteki bavullar umurundaydı. Akşama kadar sessizce çalıştı. Yalnızca, kısa süreliğine bir şangırtı ve birbirine çarpan şişe sesleri duyuldu. Sanki masaya vurulmuştu. Bir şişe, gürültüyle yere çalındı. Bir kaza olduğundan şüphelenen Bayan Hall yukarı çıktı ve kapının başında durup içeriyi dinledi.

"Devam edemem ki!" diye öfkeyle haykırıyordu yabancı. "Devam edemem! 300 bin, 400 bin; inanılmaz bir sayı bu! Bu iş ömrümü yiyecek! Sabırlı ol demek! Sabır ha! Seni budala seni!"

Bayan Hall, aşağıdan gelen gürültüler nedeniyle istemeye istemeye oradan ayrıldı. Bir süre sonra tekrar odanın yanına geldiğinde, her yer sessizliğe bürünmüştü. Adama çayını vermek üzere içeri girdi ve aynanın altındaki kırık camı gördü. Yerde yarım yamalak temizlenmiş altın renkli bir leke vardı. Durumu konuğuna bildirdiğinde, adam kestirip attı: "Zararı hesabıma yazın. Rica ederim beni rahatsız etmeyin artık." Sonra da işine döndü.

"Sana bir şey diyeceğim," dedi arabacı, Henfrey'ye. "Şu köpeğimin ısırdığı adam var ya, onun derisi, bacakları kapkara. Pantolonuyla eldivenlerinin yırtığından gördüm."

"İyi de," dedi Henfrey. "Burnu pespembe!"

"Evet, biliyorum. Sana fikrimi söyleyeyim. Bence bu adam alaca hastalığına tutulmuş; cildinin birazı beyaz, birazı kapkara. Ve bundan utanıyor.

4. BÖLÜM

BAY CUSS, GİZEMLİ YABANCIYLA KONUŞUYOR

Günler geçiyordu. Gizemli yabancı, bazı günler erkenden aşağı inerek kendini çalışmaya veriyor, bazı günler hayli geç kalkıyor ve homurdana homurdana odasında saatler boyu volta atıyordu. Bayan Hall bu konuşmalara epey kulak kabarttıysa da adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Yabancı, gündüz vakti neredeyse hiç dışarı çıkmıyordu. Gece olduğundaysa, havanın soğukluğuna aldırmadan, en karanlık, en ıssız yollara kendini vuruyordu.

Hem görüntüsü hem hali tavrı bu denli tuhaf olan biri, köyde ister istemez başlıca sohbet konularından biri olmuştu. Bazıları onun gizlenmek için her tarafını sarmalayarak kapatan

bir suçlu olduğunu düşünüyor, bazıları adamın durumunun, tamircinin öne sürdüğü gibi bir cilt hastalığından ileri geldiğine inanıyor, bazılarıysa bu adamcağızın aklını yitirmiş, zararsız biri olduğunu iddia ediyordu. Fakat tüm bu görüş ayrılıklarının yanında, köy halkının bu adamdan pek de hoşlanmadığına şüphe yoktu.

Gizemli yabancının kimin nesi olduğunu en çok merak edenlerden biri de köy hekimi Bay Cuss'tı. Adamın başındaki bandajları mesleğinden dolayı merak etmişti; yanında getirdiği binbir şişe de kıskanç bir meraka kapılmasına neden olmuştu. Nisan ve mayıs ayları boyunca bu yabancıyla konuşabilmek için fırsat kollamış ve sonunda bir bahaneyle hanın kapısına dikilmişti. Bay Hall'un bu yabancının adını bilmemesi onu da çok şaşırtmıştı. "Aslında adını söylemişti," dedi Bayan Hall, "ama tam duyamadım."

Bay Cuss'ın konuk odasının kapısını açmasıyla, içeriden bir homurtunun yükselmesi bir oldu. Doktor, içerideki gizemli yabancıya "Çalışmanızı bölüyorum, kusura bakmayın," dedikten sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Bayan Hall, bu olayı izleyen 10 dakika süresin-

ce bazı mırıltılar duydu; sonra da hayret dolu bir bağırtı, bir sandalyenin kenara savrulma sesi, kesik bir kahkaha ve kapıya yaklaşan adım sesleri işitildi. Cuss dışarı çıkmış, kapıyı aralık bırakmıştı. Yüzü bembeyazdı. Bayan Hall, gizemli yabancının kıs kıs güldüğünü duydu. Sonra konuk odasının kapısı güm diye kapandı.

Bay Cuss, handan çıktı ve dosdoğru ahbabı Bay Bunting'in yanına gitti. "Ben deli miyim?" dedi adamın çalışma odasına girer girmez. "Aklını yitirmiş birine mi benziyorum?"

"Ne oldu yahu?" diye sordu Bunting.

Bay Cuss biraz kendine geldikten sonra anlatmaya başladı. "Adama derneğimizin fonuna destek olmak ister mi diye sordum. Kendisinin de bilime meraklı olduğunu duyduğumu söyledim. Beni onayladı. Habire burnunu çekiyordu, herhalde soğuk almış. Odanın her tarafı şişelerle, türlü türlü kimyasal maddeyle doluydu. Bir araştırma yürütüp yürütmediğini sordum ona. 'Bitmek bilmeyen bir araştırma,' diye yanıtladı, sonra da bir anda patladı. Dediğine göre inanılmaz değerli bir formüle sahipmiş, ne için olduğunu söylemedi. 'Tıbbi bir konu mu?' diye

sordum. Çok öfkelendi. 'Neyin peşindesin sen?' diye çıkıştı bana. Bunun üzerine ondan özür diledim. Biraz sakinleşmişti. Formülün içeriğinin beş malzemeden oluştuğunu anlattı. Formülün yazılı olduğu kâğıdı masaya bırakmış, başını başka yöne çevirmiş. O sırada açık olan pencereden içeri giren rüzgâr, kâğıdı uçurduğu gibi şöminenin içine savurmuş. Gözünün ani bir parlamaya takılmasıyla görmüş ki, kâğıt yana yana bacaya doğru yükseliyor. Hemen atılıp kağıdı kurtarmaya çalışmış ama nafile. İşte tam kendini kaptırmış bunu anlatırken, kolunu dışarı çıkarıvedi."

"Ee, ne olmuş?"

"Adamın eli yoktu, giysinin kolu boştu. Ah dedim içimden, herhalde kolu kopmuş. Ama sonra bu işte bir tuhaflık olduğunu düşündüm. Madem kolu kopuk, giysinin kolunu içinde bir şey varmış gibi tutan nedir? Sana yemin ederim, kumaşın içinde hiçbir şey yoktu, ekleme kadar bomboştu. Dahası, giysinin kolunun içinden belli belirsiz bir ışıltı seçiliyordu. "Bu da ne?" deyiverdim. O sırada durakladı. O koyu gözlükleriyle bir bana, bir giysinin koluna baktı."

"Sonra?"

"Sonrası yok. O sırada tek kelime etmedi, sadece hışımla bana baktı, sonra da kolu çabucak cebine soktu. 'Size az önce yanan formülden söz ettim, değil mi?' dedi sonra. Ben de 'Boş bir giysi kolunu nasıl hareket ettirebiliyorsunuz?' diye sordum şaşkınlıkla. 'Boş mu?' dedi. 'Giysinin kolunun boş olduğunu mu gördünüz?' Sonra hızla ayağa kalktı, ben de kalktım. Son derece ağır adımlarla bana yaklaştı, dibime kadar geldi, burnunu çeke çeke öylece durdu. İstifimi bozmamaya çalıştım. Sonra kolu cebinden çıkardı. Çok ama çok ağır hareket ediyordu. Kola baktım ve 'Yani,' dedim, 'içi boş işte.' Ağzımdan öyle çıkıverdi. Biraz korkmaya başlamıştım. Adam kolunu yavaş yavaş bana doğru uzatmaya başladı ve..."

"Ee?"

"Bir şey burnuma çarptı; his olarak tastamam başparmağı andıran bir şey."

Bunu duyan Bunting gülmeye başladı.

"Ortada el, parmak falan yoktu!" diye feryat etti Cuss. "İstediğin kadar gül ama inan bana, öyle sarsılmıştım ki giysinin kolunu ittiğim gibi kendimi dışarı attım. O kumaşa dokunduğum-

da yemin ederim ki bir kolu itmiş gibi hissettim. Ama kol mol yoktu!"

Bay Bunting şöyle bir düşündü, sonra da şüphe dolu gözlerle Cuss'a baktı. "İnanılmaz bir hikâye," dedi Bay Cuss. Yüzüne derin ve ciddi bir ifade oturmuştu. "Gerçekten de inanılmaz," diye yanıtladı onu Bay Bunting. İnanılmaz sözcüğünü vurgulamaktan kendini alamamıştı.

5. BÖLÜM

BİR EV SOYULUYOR

Bay Bunting'in eşi, bir sabah şafak sökmeden aniden uyandı. Ona sanki yatak odalarının kapısı açılıp kapanmış gibi gelmişti. İlkin eşini uyandırmadı, yatakta doğrulup dikkatle kulak kesildi. Neden sonra, yatak odasının bitişiğindeki giyinme odasından gelen çıplak ayak seslerini işitti. Sessizce eşini uyandırdı. Bay Bunting lamba yakmadı, karanlıkta gözlüğünü taktı, ayaklarına terliklerini, sırtına eşinin sabahlığını geçirdi ve merdivenin başına gitti. Kulak kabarttığında çalışma odasından belli belirsiz sesler yükseldiğini duydu.

Bay Bunting, hole vardığında odada bir mum yakıldığını ve çekmecenin açık olduğunu fark etti. Ama soyguncuyu göremedi. Ne yapacağını

şaşırmıştı. Bu arada zavallı eşi de kireç gibi olmuş yüzüyle merdivenlerden inmişti.

Bu sırada içeriden para şıngırtıları yükseldi. Bay ve Bayan Bunting, soyguncunun evdeki parayı bulduğunu anladı. Bay Bunting'in içi öfkeyle dolmuştu. Aniden atıldı ve "Teslim ol!" diye bağırarak odaya daldı. Ne var ki oda bomboştu.

Karı koca, yarım dakika boyunca odanın dört bir yanını kontrol etti ama kimseyi bulamadı.

"Nasıl olur..."

"İyi de o zaman mumu kim yaktı?"

"Çekmeceye baksana! Paralar da gitmiş!"

O sırada, koridordan gürültülü bir hapşırık sesi geldi. Bunting çifti odadan alelacele çıkarken, mutfak kapısı gürültüyle çarpıldı. Bay Bunting, mutfak kapısını açtığında arka kapının açıldığını fark etti. Ama kapıdan çıkan kimseyi görmedi. Derken kapı güm diye kapandı.

Bay ve Bayan Bunting, bir dakika kadar sonra mutfağa girebildiler. Oda boştu. Her yeri iyice kolaçan ettilerse de kimseye rastlamadılar. Sabah olurken, karı koca hâlâ artık boşuna yanan mum alevinin ışığında, donakalmış bir halde bakışıyorlardı.

6. BÖLÜM

ODADA ÇILGINCA ŞEYLER OLUYOR

Aynı günün sabahı, Bay ve Bayan Hall ses etmeden bodruma indiler, özel bir işlerini halledeceklerdi. Tam bodruma inmişlerdi ki Bayan Hall lazım olan bir şişeyi getirmeyi unuttuğunu fark etti ve Bay Hall'u yukarıya yolladı.

Bay Hall, üst kata çıktığında gizemli konuğun kapısının hafif aralık olduğunu gördü ve buna pek şaşırdı. Sonra içeri gidip şişeyi aldı. Tam bodruma dönüyordu ki giriş kapısı gözüne ilişti. Kapının sürgüleri çekili değildi. Halbuki Bay Hall sürgüleri önceki gece kendi elleriyle çekmişti, gayet iyi hatırlıyordu. Bunun üzerine tekrar yukarı çıktı ve yabancının kapısını çaldı. Karşılık gelmedi. Bay Hall kapıyı bir kez daha çaldı, sonra da kapıyı ardına kadar açıp odaya girdi.

Odada kimse yoktu. İşin garibi, sandalyenin, yatağın üzerine yabancının giysileri ve sargıları asılmıştı. Bay Hall yanlış bilmiyorsa adamın bunlardan başka giysisi yoktu.

Bay Hall, eşinin ona seslendiğini duydu. "Hadi George, nerede kaldın!" Bunun üzerinde apar topar odadan çıkıp Bayan Hall'un yanına gitti ve ona gördüklerini anlattı. Bayan Hall, önce eşinin dediklerine anlam veremedi. Durumu anladığındaysa odaya gidip bir bakmak istedi.

"Kendisi dışarıda ama giysileri odada," dedi Bay Hall. "Giysileri olmadan ne yapar ki! Amma garip."

Bayan Hall kocasının önüne geçip hızla merdivenleri çıkmaya başladı. O sırada bir hapşırık sesi geldi. Bayan Hall hapşıranın eşi olduğunu sandığından bunu önemsemedi. Odaya girmiş etrafı inceliyordu ki bu sefer de tam dibinden bir burun çekme sesi geldi. Arkasına dönüp baktığındaysa, kocasının ondan birkaç metre geride olduğunu gördü.

O sırada, çok acayip bir şey oldu. Odadaki çarşaflar kendiliğinden toparlanarak aniden havaya fırladı ve yere çakıldı. Hemen ardından,

gizemli yabancının şapkası asılı durduğu yatak direğinden havalandı, süzüldü ve Bay Hall'un suratına pat diye çarptı. Derken sünger lavabonun kenarından sıçradı, sonra sandalye Bayan Hall'u hedef alırcasına ona doğru atıldı ve karı kocayı dışarı iteledi. Kapı kapandı ve kilitlendi. Her yer tekrar sessizliğe büründü.

Bayan Hall bayılacak gibi olmuştu. Millie de seslere uyanmış, soluğu karı kocanın yanında almıştı. Bay Hall ve Millie, zavallı kadını güç bela aşağı kata taşıdılar ve sakinleşsin diye ona bir şeyler içirdiler.

"Tekin değil bu adam," diye sayıklıyordu Bayan Hall.

"Bir yudum daha iç," dedi eşi ona. "Azıcık sakinleş."

"Yolla onu buradan," dedi Bayan Hall. "Bir daha da buraya ayak basmasın. Anlamıştım, kuşkulanmıştım zaten. Güzelim antika mobilyamı karanlık güçleriyle etkisi altına almış!"

Bay ve Bayan Hall, Millie'yi demirci Wadgers'ın yanına yolladılar. Bay Wadgers bilgili ve becerikli bir adamdı. Millie'nin anlattıkları onu hayli düşündürdü. "O adam karanlık işler çeviriyor olmalı," diyebildi.

Akşamüstü, üst kattaki odanın kapısı açıldı; gizemli yabancı aşağı iniyordu. Sıkı sıkı giyinmişti. Bakışlarını onlardan bir an olsun çevirmeden, adeta katılaşmış beden hareketleriyle ağır ağır indi, koridorun sonunda durdu ve onlara bodrumu gösterdi. Kapının dibinde bir şişe duruyordu. Gizemli yabancı bunun ardından konuk odasına girdi ve kapıyı çat diye kapadı.

Bay Hall, istemeye istemeye konuğun odasına kadar gitti, kapıyı çaldı ve açtı. Tam "Affedersiniz..." diye söze başlamıştı ki gizemli yabancı öfkeyle "Defol, derhal çık git!" diye haykırarak onu böldü. "Kapıyı da arkandan ört!"

7. BÖLÜM

YABANCININ GİZEMİ ÇÖZÜLÜYOR

Gizemli yabancı, sabah saat 5.30 civarı hanın misafir odasına girdi ve öğlene kadar perdeleri örtülü, kapısı sıkı sıkı kapanmış odada kaldı. Bu süre boyunca bir görevli çağırmak için üç kez zili çaldıysa da, kimse oralı olmadı. Bu arada, papazın evinde yaşanan olayı tüm köy duymuştu. Üstüne bir de uçan mobilyalar olayı eklenince, köy ahalisi iki olay arasında bağ kurdu. Merak ve korku dalgası, olayları duyan herkesi sarmıştı. Bay Hall, yanına demirci Wadgers'ı da alarak Yargıç Bay Shuckleforth'la görüşmeye gitti; niyeti, ona danışmaktı.

Öğle vakti, gizemli yabancı dışarı çıktı ve barın etrafındakilere Bayan Hall'u görmek istediğini belirtti. Bayan Hall, çok geçmeden çıkageldi.

"Hesabınızı ödemek mi istemiştiniz, beyefendi?"

"Neden kahvaltım hazırlanmadı? Zili kaç kez çaldım, neden gelen olmadı? Mideme lokma girmeden yaşayabileceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Neden hesabınız ödenmedi? Ben de bunu sorayım o halde," dedi Bayan Hall.

"Size üç gün önce izah ettim; bir yerden alacağım var, onu bekliyorum."

"Ben de size iki gün önce izah ettim, daha fazla bekleyemem. Madem ödemem beş gündür bekletiliyor, siz de kahvaltınızın gelmesini biraz bekleyeceksiniz."

Bardan heyecanlı sesler yükseldi. Oradakiler, tartışmayı duyuyor olmalıydı. Kendi kendilerine söyleniyor, yorum yapıyorlardı.

Gizemli yabancı, çok ama çok öfkelenmişti. "Bakın hanımefendi..."

"Ben hanımefendi falan anlamam!"

"Size diyorum ki beklediğim ödeme henüz gelmedi..."

"Henüz gelmemişmiş!"

"Ama gelin görün ki cebimde biraz para buldum..."

Bardan yine hayret dolu sesler yükseldi.

"Bakın şu işe! Nereden buldunuz acaba?"

Bayan Hall'un bu çıkışı, gizemli yabancıyı hayli rahatsız etmişe benziyordu. Ayağını pat diye yere vurdu. "Ne anlama geliyor bu?"

"O parayı nereden bulduğunuzu çok merak ettiğim anlamına geliyor," diye cevabı yapıştırdı Bayan Hall. "Size dair benim de köy sakinlerinin de anlam veremediği bir sürü şey var. Bunlara yanıt vermedikçe, benden ne kahvaltı bekleyin ne başka şey. Yukarıda sandalyelerimin başına gelen şey neydi? Odanız boşken içeri nasıl girdiniz? Bilmek istiyorum!"

Gizemli yabancı ansızın eldivenli ellerini havaya kaldırdı, ayağını güm diye vurdu ve "Yeter!" diye avaz avaz bağırdı. "Kim olduğumu, neyin nesi olduğumu anlayamadınız demek. O halde size göstereyim!" Sıktığı yumruğunu açtı, yüzüne götürdü, sonra da geri çekti. Yüzünün orta yeri, simsiyah bir boşluğa dönüşmüştü. Yabancı, göz açıp kapayana dek Bayan Hall'un avcuna bir şey tutuşturdu. Kadıncağız, bu şeyin ne olduğunu görür görmez çığlığı bastı ve onu elinden bırakıverdi. Çünkü bu şey, gizemli yabancının pembe, parlak burnundan başka bir şey değildi.

Gizemli yabancı, bunun ardından gözlüğünü çıkardı. Bardakiler büyük bir şaşkınlıkla bağırıştılar. Adam istifini bozmadan şapkasını da çıkardı ve sargılarını açtı.

Ürkütücü bir görüntüydü bu. Bayan Hall'un korkudan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Çığlık çığlığa kapıya doğru koşturdu. Diğerleri de hareketlendi. Görmeyi bekledikleri, yara bere izleri, yamukluklar ve benzeri şeylerdi, ama bu manzarayla karşılaşmak akıllarının ucundan bile geçmezdi. Yabancının yüzünün olması gereken yerde koca bir boşluk vardı. İçeridekiler can havliyle merdivenden indi. Orada öylece durmuş, anlaşılmaz bir şeyler söyleyen yabancıyı dinleyen olmadı, çünkü adamın paltosunun yukarısı tamamen boştu, bomboş!

Sesleri duyan köylüler, handan kaçışan insanları görünce merakla o tarafa yöneldiler. Bu sırada Millie'nin dehşet doldu çığlıklarını duydular. Gizemli yabancının başının olmadığını gören Millie çığlığı basmıştı.

Hanın önünde kısa sürede biriken kalabalık itişmeye, bağırmaya, sorular sormaya başlamıştı. Olanları görenlerden biri, tanık olduklarını

anlatmaya başladı: "Kafası yoktu adamın! Kafası çalışmıyor anlamında değil, gerçekten yoktu!"

Köylüler birbirlerini iteleye iteleye handan içeri bakmaya uğraşıyorlardı.

"Kıza bir şey yapmış olmasın?"

"Bıçakla üzerine yürümüş diye duydum."

"Vay canına... Kafası yok ha?"

O sırada Bay Hall ve köyün polisi Bay Bobby Jeffers hanın kapısına dikildiler ve içeri girdiler. Wadgers da onları takip etti. İçeride başsız adamla karşı karşıya geldiler.

"İşte!" dedi Bay Hall.

Adamın başının olması gereken yerden sinirli bir ses yükseldi. "Bu da ne demek oluyor?"

Bay Jaffers, "Doğrusu siz görülmemiş bir konuksunuz beyefendi," dedi. "Ama başınız olsun ya da olmasın, elimdeki emre göre sizi tutuklamam gerekiyor. Emir böyle..."

"Sakın yaklaşayım demeyin!" diyerek geriledi yabancı. Bay Hall adamın üzerine atladı, Wadgers ve Jeffers da atıldılar ve bir itiş kakış başladı. Bir süre sonra, gizemli yabancı pes etti. "Tamam, teslim oluyorum! Zaten direnmek bo-

şuna." Boğuşma sırasında eldivenleri çıkmıştı. Adamın ellerinin olması gereken kısım da tıpkı kafası gibi bomboştu.

Komiser Jeffers, boşluktan gelen bu sesi duyunca yaşadığı şaşkınlığa rağmen doğruldu ve kelepçeleri çıkardı. Ama onu yeni bir şaşkınlık bekliyordu.

"Bakın şu işe! Nasıl kelepçe takacağım, ellerini görmüyorum ki?"

Gizemli yabancı, kolunu yeleğinden aşağı indirdi. O sırada, sanki bir mucize olmuş gibi giysisinin kol düğmeleri çözülüverdi. Sonra bacağıyla ilgili bir şey mırıldanarak eğildi. Ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmaya uğraşıyordu sanki.

Huxter ansızın "Bakar mısınız!" diye haykırdı. "İnsan bile değil bu. Görünürde içi boş giysilerden başka bir şey yok. Yakasının içine bakın hele. Kolumu bir soksam..."

Bunu derken elini uzattı ve bir şeye çarptı. "Şu parmaklarınızı gözümden çekseniz diyorum," dedi yabancı boğuk bir sesle. "İşin aslı şu ki ben buradayım; başım, ellerim, bacaklarım, her şeyim tamam. Ne var ki görünmezim. Çok

can sıkıcı bir dert bu, ama durum böyle. Ama bu, köydeki her kıt akıllının beni dürtüklemesini haklı çıkarmaz, öyle değil mi?"

"Demek görünmezsiniz," dedi Huxter. "Duyulmuş şey değil bu!"

"Tuhaf olabilir, ama sonuçta suç da değil. Neden bir polis memuru tarafından rahatsız edildiğimi anlamadım."

"Ha, o başka mesele!" dedi Jaffers. "Benim tutuklama emrimin görünmez olmanızla ilgisi yok. Bir hırsızlık vakası nedeniyle geldim. Bir eve zorla girilmiş ve evdeki para çalınmış."

"Yani?"

"Yani, her şey şüphelinin siz olduğunu gösteriyor..."

"Saçmalık! İpe sapa gelmez şeyler bunlar!"

"Umarım öyledir beyefendi. Ama şimdi vazifemi yapmak zorundayım."

"Pekâlâ," dedi gizemli yabancı. "Sizinle geleceğim ama kelepçe istemem."

"Ama usul böyledir," diye itiraz etti Jeffers.

"Kelepçe olmaz," diye diretti yabancı. Ardından, göz açıp kapayıncaya dek terliklerini, çoraplarını, pantolonunu çıkardı ve hepsini ma-

sanın altına fırlattı. Sonra da paltosunu hızla çıkardı.

Jaffers, yabancının niyetini anlamıştı. "Durdurun onu!" diye feryat etti. "Üstündeki her şeyi çıkaracak olursa..."

Ama artık çok geçti. Yabancı, üzerindeki son giysisi olan gömleğini de sırtından atmıştı. Odada göz gözü görmüyordu. Odaya doluşan köylüler de dahil olmak üzere herkes sağlı sollu görünmez darbeler alıp duruyordu.

Derken, debelenip duran Jaffers "Yakaladım onu!" diye haykırdı. Yüzü mosmor olmuştu. Görünmez rakibiyle boğuşa boğuşa giriş kapısına dek ilerledi. Fakat yola çıktıklarında görünmez adamı elinden kaçırdı.

Köy sakinleri heyecan içinde "Yakalayın!", "Görünmez Adam o!" diye bağırışıyorlardı. Ama tüm çabalara rağmen Görünmez Adam, onlardan kaçmayı başardı.

8. BÖLÜM

YOLDAYKEN

Bu çevrede, Gibbins adında bir amatör bilimci yaşıyordu. Gibbins, tek insanın geçmediği, alabildiğine uzanan bayırda miskin miskin uyuklarken, yakınlarda bir ses duydu. Aksırıp tıksıran, kendi kendine homurdanan bir adamın sesini andırıyordu duyduğu. Sağa sola baktıysa da kimseyi göremedi. Ses gittikçe yaklaştı, yaklaştı, sonra da yavaş yavaş uzaklaşarak duyulmaz oldu. Gibbins o sabah köyde yaşananlardan haberdar değildi. Buna rağmen, yaşadığı bu olay onu öyle tedirgin etti ki yerinden fırlayıp tabanları yağlayarak köye kaçtı.

9. BÖLÜM

BAY THOMAS MARVEL

Bay Thomas Marvel, Iping köyünden 1-2 kilometre uzakta, yol kenarında oturuyordu. Yeni çizmelerini giyip giymeme konusunda kararsız kalmıştı. Yeni ve eski çizmelerini dizmiş onlara bakıyor, derin derin düşünüyordu ki arkasında duran birinin sözlerini duydu:

"Alt tarafı çizme bunlar. Bu kadar düşünecek ne var?"

Bay Thomas Marvel çizmelere bakmaya devam etti. "İkisi de birbirinden çirkin. Şunlara bir baksanıza! Günler boyu şu yolları arşınladım, çizme dilendim. Sonunda şu berbat şeylere kaldım. On yıldır, belki daha da uzun süredir buralardayım, bana ancak bunlar layık görüldü."

"Burası berbat bir yöre," dedi ses. "İnsanları da rezil."

"Cidden öyle!" dedi Bay Thomas Marvel. "Ama şu çizmeler yok mu, bunlar buraya bile yakışmıyor!"

Thomas Marvel başını çevirip sağına baktı; niyeti, konuştuğu kişinin çizmelerine bir göz atmaktı. Ama baktığı yerde ne çizme gördü ne bacak. Bunun üzerine soluna baktı ama yine hiçbir şey göremedi. Kimsecikler yoktu. Şaşkınlık içinde emeklemeye başladı.

"Neredesin?.. Yoksa delirdim de kendi kendime mi konuşmaya başladım? Neler olu..."

"Sakinleş," dedi bir ses.

"Çıldırdım ben, düpedüz çıldırdım. Şu çizmelerle kafayı bozmaktan oldu..."

"Benim hayal ürünü olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu aynı ses.

Bay Thomas Marvel'ın aklı büsbütün karışmıştı. "Başka ne olacaksın ki?"

Sesin sahibi şimdi rahatlamıştı. "Pekâlâ. O halde sana 1-2 taş atayım da fikrini değiştir."

Hemen ardından, havada bir taş belirdi ve Bay Marvel'ın omuzunu teğet geçti. Bay Marvel buna öyle şaşırdı ki, kıpırdayamaz oldu. Sonra başka bir taş ayağının dibine kadar uçtu ve se-

kerek yuvarlandı. Bay Thomas Marvel havaya fırladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Sonra hızla koşmaya başladı, ama göremediği bir engele takıldı ve bir takla atarak yere yığıldı.

"Şimdi," dedi ses, "Söyle bakalım; hayal ürünü müymüşüm?" O sırada üçüncü taş havada döndü, döndü ve asılı kaldı. "Bu taşı kafana atarsam görürsün."

Bay Thomas Marvel pes etmişti. "İyi ama, bu nasıl iştir anlamıyorum. Taşlar kendi kendilerini savuruyor, konuşuyor. Tamam, in artık taş. Benden bu kadar."

Taş yere düşüverdi.

"Durumun açıklaması çok basit aslında," dedi ses. "Ben görünmez bir adamım."

"Orasını anladık," dedi Bay Marvel acı içinde kıvranırken. "Neredesin, nereye saklandın, bunu nasıl becerdin; hiçbir şey anlamıyorum. Bilmiyorum. Bittim, tükendim."

"Söyleyeceklerim bu kadar," dedi ses. "Görünmezim ben. Bunu anlasan yeter."

"İyi de, neredesin?"

"Buradayım! Aramızda beş metre mesafe var."

"Yapma, etme! Ben ne körüm ne budala..."

"Ben de senin gibi etten kemikten bir insanım. Ben de acıkırım, susarım, soğuktan korunmak için örtünmem gerekir. Ama görünmezim işte. Anlıyor musun? Görünmezim. Bu kadar basit."

"Madem gerçeksin, elini ver de tutayım. O zaman anla... Ayy!.. Ödümü patlattın! Amma da sıkı tutuyorsun!" Bay Marvel, bir elin bileğini sıkı sıkı kavradığını, sonra da koluna doğru kaydığını hissetti.

"İnanamıyorum..." Bay Marvel dikkatle aşağı bakıyordu. "Ekmek peynir mi yemiştin acaba?"

"Evet, doğru. Yediğimi daha sindirmedim, onları görmen normal."

"Amanın! Ne kadar korkunç!"

"Öyle tabii. Bu durumda olmak sandığın kadar müthiş değil."

"Doğrusu, yine de müthiş," diye atıldı Bay Marvel. "Nasıl başardın bunu?"

"Uzun hikâye, şimdi geçelim bunları. Yardıma ihtiyacım var. Öfkeden aklımı kaçırmış halde kendimi yollara vurmuştum, çaresizdim, çırılçıplaktım. Cinayet bile işleyebilirdim. O sırada sen karşıma çıktın. Önce çekindim, yoluma devam edecek oldum ama sonra kendi kendime dedim ki 'Bu adam da benim gibi, herkesin

yüz çevirdiği biri. Benim gibi biri...' Yolumdan döndüm ve sana geldim."

Bay Marvel, "Peki... Nasıl yardım edeceğim sana? Sen... Sen görünmezsin!" diyebildi.

"Üst baş ve kalacak yer bulmama yardım edeceksin. Bir-iki konuda daha yardım isteyeceğim. Bana yardım etmek zorundasın, anladın mı!"

"Yoo, yoo, bırak beni. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağım, bırak beni gideyim. Bu olanlar ipe sapa gelmez şeyler. Çevrede, yukarıda kimsecikler yok. Gaipten sesler geliyor, taşlar düşüyor. Eyvah..."

"Olmaz. Seni seçtim ben," dedi ses. "Bana yardım etmen lazım. Hem bak, bunu yaparsan, benim de sana büyük yardımım dokunur. Görünmez bir adam, güçlü bir adamdır... Ama eğer bana ihanet edersen... İstediklerimi yapmazsan..."

Kısa bir sessizliğin ardından Bay Marvel omuzunda sert bir dürtükleme hissetti ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Ödü patlamıştı. "Yok, sana ihanet etmek istemem ki ben. Aklına öyle şeyler getirme. Tek istediğim, sana yardımcı olmak... Bana ne istediğini söyle, yeter... Ne istersen yaparım."

10. BÖLÜM

BAY THOMAS MARVEL, IPING'E GİDİYOR

Saat dört civarı, köye bir yabancı geldi. Kısa, tıknazca bir adamdı; yüzünde kaygı dolu bir ifade vardı. Köylülerin anlattığına göre, kendi kendine söyleniyor gibiydi. Adam, Bay ve Bayan Hall'un hanının önünde durdu ve bir süre orada kalakaldı. Neden sonra içeri girdi ve konuk odasının kapısını açtı. Odadan ve bardan sesler yükseldi. Bay Hall bu yabancıyı uyarmış, oranın özel bir oda olduğunu söylemişti. Yabancı bu kez bara yöneldi. Bir süre sonra, kimseye belli etmemeye çalışarak dışarı çıktı ve konuk odasının penceresine yaklaştı. Derken bahçenin içine daldı ve gözden kayboldu.

Bu olanlara tanık olan Bay Huxter, yine bir hırsızlık vakasıyla karşı karşıya olduklarından

endişelenerek yerinden fırladı. Ama tam o sırada, yabancı tekrar ortaya çıktı. Dürülerek bohçaya çevrilmiş bir örtü vardı elinde, bir de birbirine tutturulmuş üç defter. Yabancı, Huxter'la karşılaşınca tabanları yağladı. Huxter da "Dur orada! Seni hırsız!" diye bağıra bağıra adamın peşinden koşmaya başladı. Fakat nasıl olduysa, bacağı görünmez bir şeye takıldı. Bay Huxter kendini önce havada, sonra yerde buldu.

11. BÖLÜM

HANDA

Bu gizemli olay yaşanmadan hemen önce, Bay Cuss ve Bay Bunting, konuk odasındaydı. O sabah yaşanan akılalmaz olayı aydınlatabilmek için Görünmez Adam'ın öteberisini incelemeye koyulmuşlardı. Bay Cuss'ın ilk dikkatini çeken, masanın üzerinde duran ve üzerinde *Günlük* yazan üç defterdi.

"İşte günlükleri! Bunlardan elbet bir şeyler çıkar... İlk sayfaya adını yazmamış. Hay aksi! Bu yazılar şifreli!"

"Açıklayıcı bir şema yok mu?" diye sordu Bay Bunting. "Ya da çizim?.."

"Siz de bir bakın," dedi Bay Cuss. "Bazı matematik sembolleri var, bazıları alfabesine bakılacak olursa Rusça ya da benzer bir dilde, bazıları da Yunanca. Doğru ya! Yunancayı siz..."

"Tabii, tabii," diye sayıkladı Bay Bunting. Bir anda epey huzursuzlanmıştı, çünkü Yunancasından geriye pek bir şey kalmamıştı. "Önce defterleri kabaca bir inceleyelim de sonra ipuçlarının peşine düşeriz."

O sırada, kapı açılıverdi. İki beyefendi de irkilmişti, telaşla kapıya baktılar ve karşılarında kürklü ipek bereli, kırmızı suratlı bir adamın durduğunu görünce rahatladılar.

"Barı arıyordum," dedi adam.

"Bar karşıda ahbap," dedi Bay Bunting. Bay Cuss da aksi bir sesle "Çıkarken şu kapıyı kapatı ver," diye ekledi.

Davetsiz misafirleri, öncekinden farklı ve kısık bir sesle "Tamam, tamam," dedi. Ardından eski gür sesiyle "Kapı kapanıyor!" diye bağırdı ve kapıyı kapatıp çıktı.

"Denizci herhalde," diye söylendi. "Neyse, işimize dönelim. Son birkaç gündür köyümüzde tuhaf şeyler oluyor, çok tuhaf şeyler. Tabii şu görünmezlik meselesine inanmak hayli güç."

"Hakikaten inanılmaz," dedi Bay Cuss. "Ama olanları gözlerimle gördüm ben. Adamın giysile-

rinin içini gördüm... Hah, bak şunlar Yunanca olsa gerek..."

Cuss, sayfanın ortalarında bir yeri gösterdi. Bay Bunting hafifçe kızarmıştı, defteri yüzüne iyice yakınlaştırdı. Derken, ense kökünde garip bir şey hissetti. Başını kaldırmaya çalıştığındaysa büyük bir direnç ona engel oldu. Sanki güçlü bir el ensesini sıkı sıkı tutmuş bastırıyordu.

"Sakın kıpırdamayın, küçük adamlar," diye fısıldadı bir ses. "Yoksa ikinizi de haklarım."

Bunting bakışlarını Cuss'a çevirdi. İkisinin yüzü de aynı ifadeye bürünmüştü; müthiş bir korkuyla karışık bir şaşkınlık ifadesiydi bu.

"Size bu kadar sert davrandığım için kusura bakmayın, başka çarem yoktu. Söyleyin bakalım, neden bir araştırmacının işlerine burnunuzu sokmaya kalktınız?" Sesin bu sözlerinin ardından iki adamın çenesi pat diye masaya çarptı.

"Zor durumdaki bir adamın özel odasına dalmak da ne demek?" Adamların çeneleri masaya bir kez daha çarptı.

"Şimdi beni iyi dinleyin. Kapılar, pencereler kapalı. Güçlü kuvvetli biriyimdir ben, istesem ikinizin de işini bitirip elimi kolumu sallaya sal-

laya buradan çıkarım. Anladınız mı beni?.. Güzel. O halde, sizi bırakırsam söylediklerimi yapmaya söz veriyor musunuz?"

İki adam birbirine baktı, Ses'e razı geldiler. Bunun ardından boyunlarındaki baskı yok oldu. Adamlar, yüzleri pancar gibi olmuş halde doğrulup başlarını sağa sola oynattılar.

"Odaya girerken içeride başkalarının olduğunu bilmiyordum. Defterlerimle bir kat giysimi alıp çıkacaktım. Nerede onlar? Hayır!.. Kalkmayın. Görüyorum ki yoklar. Akşamları çok soğuk oluyor. Giysi, kalacak yer ve o üç defteri istiyorum."

12. BÖLÜM

GÖRÜNMEZ ADAM KÜPLERE BİNİYOR

Konuk odasında bunlar yaşanırken, Bay Hall ve Teddy Henfrey de köyde olan biteni konuşmaktaydı.

Bir anda, konuk odasından kuvvetli bir tangırtı geldi; ardından bir çığlık duyuldu.

Bay Hall ve Teddy Henfrey kuşkulanmışlardı. Konuk odasına yaklaştılar.

"Bir tuhaflık var," dedi Hall. Henfrey de başını sallayarak onayladı. O sırada hiç hoş olmayan, kimyasal bir koku aldılar. İçeriden boğuk bir konuşma sesi yükseliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Hall.

Konuşma sesleri ansızın kesildi, sonra da fısıltı halinde tekrar başladı. Derken, "Hayır! Hayır, olamaz!" diye bir bağırtı koptu. Ardından

kısa süreli bir itişme yaşandığını gösteren sesler yükseldi, sonra ortalık yine sessizliğe gömüldü.

Bay Hall ve Bay Henfrey şaşkınlıktan afallamışlardı. "Her şey... yolunda... mı?" diye bir kez daha sordu Bay Hall.

Bay Hall'u yanıtlayan, Bay Bunting oldu. Sesi bir tuhaf geliyordu. "Yolunda, yolunda... Lütfen bizi... bölmeyin."

"Tuhaf," dedi Bay Henfrey. Bay Hall da ona katıldı. Merakla içeriyi dinlemeyi sürdürdüler. "Yapamam bunu," diyordu Bay Bunting. Sesi şimdi yükselmişti. "Size söyleyeyim, bunu *yapmam* ben."

"Kabul edilemez bir şey bu."

"Şimdi konuşan kim?" diye sordu Henfrey.

"Bay Cuss olsa gerek," dedi Hall. "Sen bir şey duyuyor musun?"

O sırada, Bayan Hall barın arkasından çıkageldi. Eşi ona sessiz olmasını işaret etti ve ses etmemeye çalışarak olanları anlatmaya çabaladı. Bayan Hall ilkin kocasının anlattıklarından hiç etkilenmedi ve ikilinin pekâlâ mobilyanın yerini değiştiriyor olabileceğini söyledi.

"Ama alçak dediğini duydum, bundan eminim," dedi Bay Hall.

"Susun!" diye onun sözünü kesti Henfrey. "Pencere açıldı galiba."

O sırada konuk odasından gürültü patırtı sesleri yükseldi; sonra da pencerelerin kapandığını duydular.

Hall, Henfrey ve bardakiler apar topar sokağa döküldüler. Birinin yolda koştuğunu, Bay Huxter'ınsa tökezleyip yüzüstü yere kapaklandığını gördüler. Bay Hall ve bardan çıkan iki işçi, Bay Marvel'ın köşeyi dönüp uzaklaştığını gördüler. O anda, bu durumun olsa olsa Görünmez Adam'ın çıkagelmesinin sonucu olduğunu akıl ettiler ve Bay Marvel'ın peşine düştüler. Gelgelelim, Bay Hall daha 10 metre kadar gidebilmişti ki nasıl olduysa kendini yerde buldu. Yere düşerken işçilerden birine can havliyle asılınca, onu da kendisiyle birlikte yere sermişti. İkinci işçi, durumu tam anlamadığından takibi sürdürmeye yeltendi. Ama o da ayak bileğine isabet eden gizemli bir darbe sonucu, kendini yerde buldu. O sırada ayaklanmaya çabalayan ilk işçiyse, son derece kuvvetli bir darbeyle tekrar yere kapaklandı.

Derken, bir anda konuk odasının kapısı açıldı. Bay Cuss dışarı çıktı ve olanca hızıyla aşağı indi. Koşarken bir yandan da bağırıyordu. "Tutun onu! Elindeki paketi bırakmasın sakın! Ancak bu şekilde onu görebiliriz!" Bay Cuss'ın üstü başı da bir tuhaftı; pantolonu üzerinde yoktu, uzun paçalı donuyla koşturuyordu. "Tutun! Pantolonumu yürüttü. Papazın giysilerini de götürdü!"

Hâlâ yerde olan Huxter'ı geçti, tam köşeyi dönecekti ki o da aniden sert bir darbeyle kendini yerde buldu. Ayaklanmaya çabaladı, ama o sırada bir darbe daha aldı. Çaresiz, yalpalaya yalpalaya hana döndü. Basamakları yarılamışken, kulağına öfke dolu bir bağırış çalındı. Bağırtının sahibini tanımıştı – Görünmez Adam'dı bu.

Bay Cuss, soluğu konuk odasında aldı. "Geri geliyor!" diye bağırdı.

Bay Bunting o sırada pencerenin kenarında durmuş, bedenini gazete sayfaları ve halıyla örtmeye çabalıyordu. "Kim geliyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Görünmez Adam. Çıldırmış gibi saldırıyor! Kaçalım!"

Bay Cuss ve Bay Bunting, bir süre bocaladıktan sonra pencereden çıkıp tabanları yağladılar.

Görünmez Adam, giysiler ve defterleri yüklenen Marvel'ın ardından ipuçlarını yok etmek için oraya gelmiş olmalıydı. Ancak telaştan bir yerlere çarpınca, öfkesini önüne çıkan öteberiyi tekmeleyerek yatıştırmaya çalışmıştı.

Köyün hali tam bir curcunaydı. Koşuşturanlar, evlere kaçışanlar, saklanacak yer arayanlarla dolu sokaklarda göz gözü görmüyordu. Her yerde kapanan kapıların, sıkı sıkı örtülen pencerelerin sesleri duyuluyordu. Ama kısa süre sonra, dışarıda kimse kalmadı.

Görünmez Adam, hanın tüm camlarını kırıp döktü, sonra da köy sakini Bayan Gribble'ın camından içeriye sokak lambası fırlattı. Telgraf telini kesen kişi de muhtemelen odur.

Bunlardan sonra Görünmez Adam, kendine has özelliklerinin yardımıyla adeta yok oldu. Iping Köyü'nde ne sesi duyuldu, ne varlığı hissedildi.

13. BÖLÜM

BAY MARVEL'IN İSTİFA DENEMESİ

Iping köyü sakinleri yaşadıkları akıl almaz olayın ardından yavaş yavaş toparlanmaya başlamıştı. O sıralarda, kısa boylu, şişmanca bir adam, kolunun altında üç defteri ve bohçasıyla Bramblehurst yolunda güç bela, hızlı hızlı yürüyordu. Acı çektiği her halinden belliydi. Bu adama, bir de Ses eşlik ediyordu.

"Bir daha kaçayım dersen... Şerefim üzerine yemin ederim ki... İşin biter."

Marvel ağladı ağlayacaktı. "Kaçmadım ki... Yeminle, kaçmadım... Dayaktan bittim zaten..."

"Daha dikkatli olmazsan esaslı bir dayak neymiş görürsün. O budalaların sırrımı ortaya çıkarması yetmiyormuş gibi; sen de yapacağını yaptın, defterlerimle kaçacaktın... Kimse görün-

mez olduğumu bilmiyordu. Ne yapacağım şimdi? Gazatelere manşet olacağım! Dünya alem peşime düşecek!"

"Benden size hayır gelmez, efendim," dedi Marvel umutla. "Güçlü kuvvetli değilim. Hem kalbim de zayıf... Baksanıza, siz olmasanız defterleri düşürüp kaybetmiştim."

"Ne demeye getiriyorsun?"

"Ben sizin isteyeceğiniz kadar aklı başında ve dayanıklı değilim. Şu halimle bana yapılanlar adil değil! Hem, benim bu işten çıkarım ne olacak ki?"

"Kes sesini!" diye gürledi Ses. "Sen dediklerimi yap, elbet karşılığını alırsın. Ama şimdi çeneni kapamazsan, kolunu bir kez daha büküveririm!"

Böylece, umduğunu bulamayan zavallı adam ve Ses, gitgide bastıran karanlıkta yürüdü, yürüdü ve uzaklaştı.

14. BÖLÜM

PORT STOWE'DA

Bay Marvel, ertesi sabah, Port Stowe yakınlarındaki küçük hanın önündeki banka oturdu. Perperişan haldeydi. Defterler yanında duruyordu. Bir süre sonra, kolunun altına gazetesini sıkıştırmış bir denizci handan çıktı ve yanına otudu.

"Bugün hava ne güzel, değil mi?"

"Evet, güzel," diye geçiştirdi Bay Marvel.

Denizci, Bay Marvel'ı yan gözle şöyle bir süzdü. Derken, gözü defterlere ilişti. Birden, "Kitap mı onlar?" diye soruverdi.

Bay Marvel irkildi. "Evet, evet, kitap."

"Akla hayale gelmedik şeyler bulunur kitaplarda," dedi denizci.

"Öyledir elbet." Bay Marvel, denizciyi şöyle bir süzdü.

"Gazetelerde de bazen akla hayale gelmedik şeyler yazıyor... Mesela bugünün gazetesinde..." Bakışlarını Bay Marvel'dan ayırmadan ekledi. "Görünmez bir adamın haberi çıkmış."

Bay Marvel'ın kulakları bir anda kıpkırmızı oldu, çok gergindi. "Yok artık. Daha ne saçmalıklar yazarlar kim bilir. Neredeymiş bu adam? Avusturya'da mı Amerika'da mı?"

"Burada!" dedi denizci. "Yani burada derken tam burayı kastetmiyorum. Yakınlardaymış ama. İlk kez Iping'de görülmüş."

"Yaa, öyle mi?" diyebildi Bay Marvel.

"Evet. Oraya nereden geldiğini bilen yok. Gazeteye göre adamın varlığını kanıtlayan deliller çok güçlüymüş." Denizci gazetede yazanları, yani Görünmez Adam'ın başından geçenleri Bay Marvel'a bir bir anlattı.

"Peki bu adamın hiç arkadaşı, yakını yok muymuş? Gazetede bununla ilgili bir şey yazmamışlar değil mi?" diye endişeyle sordu Bay Marvel.

"Bir tane Görünmez Adam size yetmiyor mu?.. Yok, şükürler olsun ki başka kimse yokmuş." Denizci ağır ağır başını salladı. "Bu iş

beni epey huzursuz etti. Böyle bir adamın ortalıkta gezdiğini düşünmek yetiyor. Üstelik ipuçlarına bakılırsa adam şu an Port Stowe civarında olmalı, yani burnumuzun dibinde! Bu insanın yapabileceklerini bir düşünsenize. Hırsızlık etmeye kalksa onu kim, nasıl engelleyecek? Canı istediği gibi evlere girer, çıkar, istediğini alır götürür."

Bay Marvel denizciyi dinlerken onu dikkatle incelemişti. Son kez ona baktı, sonra da hafifçe ona doğru eğildi ve fısıldayarak şöyle dedi: "İşin aslı, ben de bu adamla ilgili bazı şeyler biliyorum."

"Ya! Öyle mi?" diye sordu denizci. Hayretler içindeydi.

"Evet. İnanılmaz şeyler. Mesela..." Tam bu sırada, Bay Marvel'ın yüzü, fiziksel darbe almış gibi bir acı ifadesine büründü. "Ah! Amanın!"

"Ne oldu?" diye merakla sordu denizci.

"Şey... Diş ağrım tuttu da..." dedi Bay Marvel. "Neyse, ben artık gideyim." Görünmez Adam yine yapacağını yapmıştı.

"Ama bana Görünmez Adam'la ilgili bildiklerinizi anlatacaktınız!"

Bay Marvel bir süre duraksadı, bir şey işitmiş gibiydi. "Bu bir kandırmaca," dedi.

"Ama gazete öyle demiyor?"

"Olsun, fark etmez. Bu söylentiyi çıkaran adamı tanıyorum. Olayın gerçekle uzaktan yakından ilgisi yok."

Denizci kalakalmıştı. "Bir dakika... O halde bu söylentiyi çıkaran... yoksa..."

"Evet, aynen öyle."

"Madem öyle, ne demeye beni bu kadar konuşturdun da sözümü kesmedin? Bir adamın kendini şapşal durumuna düşürmesi hoşuna mı gidiyor? Seni gidi koca göbekli, kösele suratlı seni!"

O sırada bir ses Marvel'a "Hadi kalk," diye fısıldadı. Marvel anında ayaklandı ve garip, aksak adımlarla yürümeye başladı.

Denizci birden havaya fırladı. Çok öfkelenmişti. "Aşağılık adam!" dedi. "Şimdi sana beni enayi yerine koymak neymiş gösteririm! Sen kimi kandırıyorsun? Burada, gazetede her şey yazıyor!"

Bay Marvel, denizciyi duymamışçasına anlaşılmaz sözler mırıldana mırıldana, yalpalaya

yalpalaya ilerledi ve uzaklaştı. Denizci uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadan öylece dikildi. Sonra da "Ortalık rezil adamlardan geçilmiyor yahu," diye kendi kendine söylendi. "Aklı sıra benimle kafa bulacak. İşte, gazetede yazıyor, bu haber gerçek."

Denizci, sonraki günlerde tesadüf eseri tam da Görünmez Adam'ın varlığını kanıtlayan bazı olaylar, söylentiler duydu. Çoğunlukla ortadan kaybolan paralar ve oralarda şaşkın şaşkın dolaşan tıknaz bir adamla ilgili haberlerdi bunlar. Denizci, duyduklarını aklında birleştirdi. Ve anladı ki, meğer o gün muhteşem Görünmez Adam çok ama çok yakınındaymış.

15. BÖLÜM

KOŞAN ADAM

Akşam olmak üzereydi. Doktor Kemp diye bir adam, çalışma odasında oturuyor, camdan dışarıyı seyrediyordu. Derken, gözüne bir adam ilişti. Ufak tefek, tıknaz, şapkalı bir adamdı bu. Kısa bacaklarının var gücüyle koşuyordu.

"İşte bir deli daha," diye kendi kendine mırıldandı Doktor Kemp.

Kalktı, pencerenin kenarına kadar gitti. "Telaşlı bir hali var, ama pek de yol alamıyor gibi. Tökezleyip duruyor zavallı."

Adam işte böyle yalpalaya yalpalaya ilerlemiş ve gözden kaybolmuştu. Doktor Kemp tekrar çalışma masasına, işinin başına döndü.

Gelgelelim, o gün bu tuhaf adamı daha yakından görenler, Doktor Kemp'in aksine hayli

huzursuzlandı. Ağzı köpürmüş, gözleri deli deli bakan, çılgın gibi koşturan bu adamla karşılaşanlar, adamın koştukça cebinden gelen para şıngırtılarını duyuyorlardı.

Derken, tepenin yukarılarında bir köpek kesik kesik uluyarak kaçtı. Ne oluyor demeye kalmadan, pat pat diye yükselen sesler ve soluklanmalar eşliğinde görünmez bir varlık, sokaktakileri yara yara, hızla geçiverdi.

İnsanlar haykırmaya, sağa sola kaçışmaya başladılar. Bu sırada, o gizemli varlık hızla tepeden indi. Herkes evine koşturur, kapısını penceresini örterken; yaşanan olayı anlatan sesler yükseliyordu. Bunları Marvel da duymuştu. Tüm gücünü toplayarak son kez hızlanmaya çalıştı. Tüm kasabayı bir korku dalgası sarmıştı.

"Görünmez Adam geliyor! Görünmez Adam!"

16. BÖLÜM

TEPENİN DİBİNDEKİ HANDA

Handa, barmen ve soluk benizli bir arabacı muhabbet ediyor; kara sakallı bir adam ve o sırada görev başında olmayan bir polis memuru kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Bu bağırışmalar da neyin nesi?" dedi arabacı. Hanın küçük penceresinden dışarıyı gözlemeye çalıştı. Dışarıda birileri koşturuyordu. "Yangın çıkmış olabilir," dedi barmen.

Ayak sesleri gitgide yaklaştı ve hanın kapısı pat diye açıldı. İçeriye paldır küldür dalan, Marvel'dı. Ağlıyordu, acınacak haldeydi. Şapkası başından uçmuş, yakası paçası dağılmıştı. Marvel içeri girer girmez kapıyı ardından kapamaya çalıştı, ama kapı tam kapanmadı.

"Geliyor! O geliyor! Peşimde. Ne olur yardım edin!"

"Kapayın şu kapıyı," dedi polis. "Ne oluyor, peşinizden gelen kim?" Ardından kapıya gitti ve arada kalan kayışı çözerek kapıyı hızla kapadı.

"Bırakın gireyim," diye sayıkladı Marvel. Defterleri hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Beni bir yere saklayın. O peşimde, eğer beni yakalarsa öldürür!"

Kuvvetli bir rüzgâr kapıyı titretti. Dışarıdan bir koşturma ve bağırtı sesi geliyordu.

Polis, "Kim var orada?" diye seslendi. Bu sırada Bay Marvel koşa koşa barın arkasına geçip saklanmıştı.

Kara sakallı adam söze girdi. "Eh, şu meşhur Görünmez Adam'ı dünya gözüyle görelim bakalım."

O sırada, hanın penceresinin camı kırılıverdi. Sokaktan koşturma ve haykırış sesleri gelmeye devam ediyordu. Ama neden sonra, ortalık sessizliğe gömüldü.

"Açın şu kapı sürgülerini," dedi kara sakallı. "İçeri girerse..." Elinde bir silah vardı.

"Hayır," diyerek karşı çıktı polis. "Cinayet işleyemezsiniz."

"Öyle değil. Sadece korkutacağım onu. Hadi, açın sürgüleri."

Sürgüler açıldı. Barmen, arabacı ve polis, kapıya dönerek tetikte beklemeye başladılar. Ama kapıdan giren olmadı.

Beş dakika kadar sonra, Marvel endişe dolu bir sesle sordu. "Bir dakika! Hanın tüm kapıları kapalı mı? Arka kapıdan girmiştir kesin. Siz onu bilmezsiniz, ne hindir o!"

Barmen, "Eyvah!" dedi. "Arka tarafta da kapı var. Bahçe kapısı ve giriş kapısı..." Hemen dışarı fırladı, kısa süre sonra da döndü. "Bahçe kapısı açıktı."

Kara sakallı adam silahını tekrar doğrulttu. Ve o sırada, barın arka tarafında bulunan odanın kapısı açılıverdi. Adamlar, Marvel'ın mutfağa doğru sürüklendiğini gördüler. Tencere tava sesleri duyulmaya başladı. Marvel mutfaktaki kapıya doğru çekiştirildi.

O sırada mutfağa dalan polis, Marvel'ı kıskıvrak yakalayan görünmez eli bileğinden kavradı ama görünmez bir yumruk yiyince geriledi. Tam kapı açılmıştı ki, arabacı bir şeyi yakaladı. "Tuttum onu!" diye bağırdı arabacı. İtişmeye başladılar ve bu itişme sırasında Görünmez Adam'ın sesi ilk kez işitildi. Kesik kesik bağı-

rıyor, var gücüyle sağı solu tekmeliyordu. Bu tekmelerden biri arabacının diyaframına isabet etti. Adamlar, ne oldum demeye kalmadan Görünmez Adam'ı ellerinden kaçırdılar.

"Nereye kaçtı?" diye bağırdı kara sakallı adam.

"Şu tarafa!" diye dışarıyı işaret etti polis. O anda bir seramik döşeme parçası havalandı ve polise doğru uçtu, başının tam üzerinden teğet geçti.

Kara sakallı, "Şimdi görür o!" diye bağırarak, seramiğin geldiği yöne doğru beş kez ateş etti.

Çıt çıkmıyordu. Kara sakallı, "Bence iş tamamdır. Gidip arayalım şunu," dedi.

17. BÖLÜM

DOKTOR KEMP'E ZİYARETÇİ GELİYOR

Doktor Kemp çalışmayı sürdürürken silah sesleriyle irkildi. "Yok artık. Bu muhitte kim böyle serserilik eder ki?"

Pencerenin yanına geçip dışarıyı kolaçan etti. "Hanın orada bir hareketlilik var."

Doktor Kemp, bir süre daha dışarıyı seyrettikten sonra işinin başına döndü. Bir saat kadar sonra ise kapı zilinin çaldığını duydu ve kulak kabarttı. Hizmetçinin kapıyı açtığını işitti. Bir süre yanına gelmesini beklediyse de gelen giden olmadı. Sonunda dayanamayıp odadan çıktı ve hizmetçiyi çağırttı. Kadın aşağı kattaki holde belirdi.

"Mektup mu?" diye sordu Doktor Kemp.

"Hayır efendim. Kapıyı çalan kimse gitmiş," diye yanıtladı hizmetçi.

Zaman geçmiş, saat gecenin ikisi olmuştu. Doktor Kemp işlerini bitirmişti, yatmaya gidecekti ama önce yemek odasına uğrayıp su içmeye karar verdi. Tam koridordan geçiyordu ki merdivenin dibindeki döşemede koyu leke gözüne çarptı. Doktor Kemp döşemeyi eliyle yokladığında, bunun kurumaya yüz tutmuş kan lekesini andırdığını fark etti. Yukarı çıkarken sağına soluna dikkatle baktı ve odasının girişine vardığında hayretler içinde kaldı. Odanın kapısının koluna da kan lekesi bulaşmıştı. Kemp ellerine baktı, onda hiçbir şey yoktu. O sırada, çalışma odasından aşağı inerken odasının kapısının açık olduğunu anımsadı. Halbuki kapıya elini bile sürmemişti. Derhal odaya girdi ve etrafı incelemeye başladı. Yatak örtüsü tamamen kan lekeleriyle kaplanmış, çarşaf da yırtılmıştı.

Kemp'in kulağına bir ses çalınır gibi oldu: "Olamaz!.. Kemp, sen misin?"

Kemp afallamıştı. İlkin bunun sadece bir yanılsama olduğunu düşündü. Ne de olsa bir bilimciydi o, böyle doğaüstü şeylere inanmazdı. Ama sonra, bir anda bandaj haline getirilmiş, kan lekeleriyle kaplı bir bez parçasının havada asılı durduğunu

gördü. Bu manzara karşısında adeta dili tutuldu. İçi boş bir bandajdı bu, tam da bir kolu sarar gibiydi ama boştu işte. Tam elini uzatıp bandajı tutacaktı ki bir dokunuş ve sesle irkildi. "Kemp!" dedi Ses. "Sakin ol. Ben Görünmez Adam'ım."

Kemp şaşkınlıktan bir süre olan biteni anlayamadı. Ama sonra, daha o sabah dalga geçtiği, inanmadığı şeyin tam karşısında olduğunu kabullendi.

"Anlatılanlara inanmamıştım halbuki... Kolunda bandaj mı var?"

"Evet."

"Nasıl olur... Mümkün değil!"

"Sakinleş, Kemp. Yardıma ihtiyacım var. Derhal kendine gel." Bandajlı eliyle Kemp'i sıkıca tutmuştu. "Kendine gel dedim!" Kemp'in bileğini sıktıkça sıkıyor, adamı büsbütün korkutuyordu.

"Yok, olamaz... Aklımı kaçıracağım." Kemp, çaresizce Görünmez Adam'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Kıpırdanıp durma, seni budala seni! Ortada ne palavra var ne sihir. Beni hatırlamadın mı? Üniversite arkadaşın Griffin'i?"

"Griffin mi?"

"Evet, Griffin. Uzunca boylu, bembeyaz tenli, pembe suratlı Griffin. Hani şu kimya alanında ödül kazanan arkadaş."

"Kafam iyice karıştı. Griffin'in bunlarla ne ilgisi var?"

"Griffin, benim diyorum sana!"

"Ama bu... korkunç bir şey. Nasıl olur?.."

"Evet, korkunç. Ama bu hale gelmem için zekâ gerektiren aşamalardan geçmem gerekti. Şimdi bana yiyecek ve içecek ver ve bırak şurada oturayım. Üzerimde giysi de yok. Böyle gecelerde insan iyice üşüyor."

Kemp dolaptan bir sabahlık çıkardı. Sonra da yiyecek bir şeyler getirdi.

"Kolumu bandajlamak için rastgele girdiğim evde karşıma sen çıktın... İlk kez şansım yaver gidiyor! Her neyse, bu gece burada uyuyacaktım. İdare edeceksin artık. Etrafı kan revan içinde bıraktım. Kan pıhtılaştıkça görünür oluyor."

"O silah sesleri neydi?" diye sordu Kemp.

"Budala bir adam yüzünden. Bir nevi yaverim diyebiliriz. Lanet olsun ona! Paramı yürütmenin peşindeydi."

"O da mı görünmez?"

"Yoo, değil."

"Ateş eden sen miydin yoksa?"

"Hayır. Hayatımda ilk kez gördüğüm biri sağa sola rastgele ateş açtı. Benden korkmuşlar... Onlara da lanet olsun!"

Görünmez Adam biraz daha yedi. "Hiç değişmemişsin, Kemp. Sizin gibiler değişmez zaten. Gel seninle beraber çalışalım!"

"İyi de, bunu nasıl başardın? Nasıl bu hale geldin?"

"Sana her şeyi anlatacağım, Kemp. Ama şu an öyle yorgunum ki... Günlerdir doğru dürüst uyumadım."

"Bu odada uyu istersen," dedi Kemp.

"Aslında uyuyarak vakit kaybetmek istemezdim. Ya benden korkan köylüler peşime düşer ve buraya gelirlerse... Ya o yaverim olacak adam işleri karıştırırsa... Neyse, yapacak bir şey yok. Bu riski almak zorundayım."

18. BÖLÜM

GÖRÜNMEZ ADAM UYUYOR

"Kemp, ben bir keşif yaptım. Aslında bunu kendime saklayacaktım ama yapamam... Bir ortağa ihtiyacım var. Ve sen... Seninle neler yaparız neler... Ama şimdi gerçekten uyumam lazım."

"Peki. İyi geceler," dedi Kemp ve karşısındaki görünmez eli sıkıp kapıya yöneldi. Ama sabahlığın içindeki görünmez beden, daha o odadan çıkmadan yanında bitti.

"Beni anlamaya çalış. Üstüme gelme, hele odaya kapatmaya kalkma bile. Yoksa..."

Kemp bozulmuştu. Dışarı çıkıp kapıyı usulca kapadı ve anında dönen kilidin sesini duydu. Kafası allak bullaktı. Muayene odasına gitti, lambayı yaktı. O günün gazeteleri muayene odasındaydı. Kemp gazeteyi aldı, "Iping'de Ga-

rip Şeyler Oluyor" manşetli haberi tekrar hızlıca okudu. "Sarıp sarmalanıyor... Kılık değiştiriyor... gerçeği gizliyor... Bu adamın amacı ne?"

Eline başka bir gazete aldı. Bu gazetede de başka bir haber vardı: "Sussex'te Bir Köy Halkı Aklını Kaçırdı."

Kemp haberi iştahla okudu. "Sokaklarda bir sağa bir sola koşturdu... Jaffers komada Bay Huxter acılar içinde hâlâ gördüklerini anlatamayacak durumda... Camlar tuzla buz olmuş... Bunlar düzmece olsa gerek. Gazeteler böyle hikâyelere bayılır... İyi de o serseri ne zaman olaya dahil oldu? Griffin neden onun peşine düştü?"

Kemp muayene yatağına çöktü. "O yalnızca görünmez değil, aynı zamanda deli de! Her an elinden bir kaza çıkabilir!"

Gün ağarırken Kemp hâlâ odada volta atıyor, bu akıl almaz olayı kafasında oturtmaya çalışıyordu. Hizmetçilere, çalışma odasında iki kişilik kahvaltı sofrası hazırlamalarını, sonra da giriş katından yukarı çıkmamalarını tembihlemişti. O günün gazeteleri gelince, odadan çıktı ve yeni bir haber var mı diye baktı. Ama yeni

bir şey yoktu; sadece önceki günkü olay tekrar anlatılıyordu. Bir de Port Burdock'ta meydana gelen başka bir inanılmaz olaya yer verilmişti.

Kemp, bu haberden, Marvel'a ve yaşananlara dair bir şeyler öğrenebilmişti. "Beni gün boyu her an yanında tutuyordu," demişti Marvel. Gelgelelim, Görünmez Adam ile Serseri'nin nasıl bir bağlantısı olduğu konusunda hiçbir bilgiye yer verilmemişti. Çünkü Marvel ne defterlerden ne paradan söz ediyordu. Kemp haberi sular seller gibi okuduktan sonra hizmetçisine tüm gazetelerden almasını söyledi. Gazeteler gelince de eline geçeni satır satır okudu.

"Bu adam görünmez!" diye söylendi kendi kendine. "Ve belli ki öfkesi deliliğe dönüşmeye başlamış. Neler yapabilir? Neler yapabilir? Üst katta, serbest halde duruyor. Ne yapmalı? Acaba şey yapsam?.. sözümden dönmüş mü olurum?.. Yok, hayır. Bunu yapmalıyım."

Köşedeki dağınık masanın başına geçti ve bir not yazmaya başladı. Yazacakları bitmeden kâğıdı yırttı, başka bir tane yazdı. Sonra notu tekrar okudu, bir zarf aldı ve adres yerine "Albay Adye, Port Burdock" yazdı.

O sırada Görünmez Adam uyandı. Odadan gelen çarpma, vurup kırma seslerine bakılırsa hayli öfkeliydi. Sesleri duyan Kemp apar topar yukarı çıktı ve merakla odanın kapısını tıklattı.

19. BÖLÜM

TEMEL İLKELER

Kemp, içeri girer girmez, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Yok bir şey. Öfke nöbeti işte."

Kemp odaya saçılan cam kırıklarını toplamaya başladı. "Sana ve yaşananlara dair her şey gazetelere düşmüş. Tüm dünya Görünmez Adam'ı biliyor artık. Ama burada olduğunu bilen yok. Niyetin nedir bilmiyorum, ama sana yardım ederim tabii."

Görünmez Adam sinirle yatağa oturdu.

"Kahvaltı hazır," dedi Kemp usulca. Misafirinin hevesle ayaklandığını görünce, çok şaşırdı. Birlikte yukarı çıktılar.

"Her şeyden önce şu görünmezlik konusunda beni aydınlatmalısın," dedi Kemp.

Griffin, "Basit bir mesele bu," diye yanıtladı. "Başta bana da inanılmaz gelmişti ama şimdi... Ah, ne muazzam işler becereceğiz seninle! Her neyse, anlatayım – ilk keşfimi Chesilstowe'da yaptım. Tıp fakültesini bırakıp fizik okumaya başlamıştım. *Işık* konusu beni büyülüyordu. Çok zor bir konuydu, ama henüz 22 yaşında ve hayli istekliydim, hayatımı buna adamaya değer gibi gelmişti. İnsan o yaşta amma sersem oluyor... Neyse işte, kendimi çalışmaya verdim. İşe koyulduktan altı ay sonra, cisimlere renk veren pigmentler ve ışığın kırılması hakkında bir formül geliştirdim... Hepsini defterlere yazdım... Şimdi o serseride olan defterlerde bir mucize var! Ama geliştirdiğim fikir için henüz bir yöntem bulmamıştım. Maddelerin mesela renk gibi bazı özelliklerini değiştirmeden, sadece ışığın kırılma açısını azaltarak katı veya sıvıdan havaya denk getirmeyi hedefliyordum. Sana kısaca hatırlatayım – cisimlerin görünmesi, ışığı yansıtmalarına bağlıdır. Bir cisim ışığı soğurur yani tutar, yansıtır ya da kırar. Eğer bu üçünden biri olmazsa, cisim de görünmez. Biliyorsun, bir ışık ışını gökkuşağındaki bütün renklerden oluşur.

Kırmızı bir kutuyu ele alalım. Kutunun rengi ışığın birazını soğurup kalanını, yani ışığın kırmızı bölümünü yansıttığı için onu öyle görürsün. Eğer kutu ışığı hiç soğurmayıp hepsini yansıtsa, o kutuyu beyaz görürdün. Elmas bir kutu, ışığın çoğunu soğurmadan, yüzeye bağlı olarak yer yer ışığı yansıtıp soğurduğundan, bazı yerleri parlak, bazı yerleri yarı saydam görünür. Cam bir kutuysa elmas kutu kadar görünür olmaz ya da parlamaz, çünkü yüzeyinde kırılma da yansıma da daha azdır... Suyla dolu bir kaba bir cam parçası koysak, camı neredeyse hiç göremeyiz. Bunun nedeni, sudan cama ulaşan ışığın soğurulmasının da yansıtılmasının da çok çok az oluşudur... Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Kemp. "Buraya kadar gayet anlaşılır."

"O halde al sana, doğruluğunu kabul edeceğin bir bilimsel gerçek daha: Bir camı kırıp un ufak ettiğimizde, cam önceki bütün halinden daha görünür olur. Çünkü toz gibi un ufak olmuş camda, ışığı kıracak veya yansıtacak yüzey çoğalmıştır. Düşününce, bir cam parçasında sadece iki yüzey vardır. Un ufak olan camda ise her

bir minik tane, ışığı yansıtacak veya kıracaktır. Böylelikle camın öte yanına ışık geçmeyecektir. Ama az önce örneğini verdiğim sıvı dolu kaba bu toz haline gelmiş cam parçalarını koysak, parçalar görünmez. Çünkü toz tanesi kadar ufalanmış camla su, birbirlerine çok yakın kırılma indisine sahiptir; bu da demektir ki ışık sudan toz haline gelmiş cama geçerken ne yansır ne kırılır. O halde, camı kendisiyle neredeyse aynı kırılma indisine sahip bir sıvının içine koyduğumuzda onu görünmez hale getirmiş oluyoruz. Yani, saydam bir madde kendisiyle aynı kırılma indisine sahip başka bir ortama alındığında görünmez oluyor. Bu cam tozu aslında havada da görünmez olabilir. Yeter ki cam tozunun kırılma indisi havanınkiyle eşitlensin, böylece ışık camdan havaya geçerken yansıma veya kırılma olmasın."

"İyi de," dedi Kemp. "İnsan, toz tanesi kadar ufalanmış cam falan değildir ki!"

"Değildir tabii," diye yanıtladı Griffin. "İnsan daha da saydamdır."

"Yok artık! Saçmalık!"

"Bir doktordan nasıl böyle bir yorum gelebiliyor, hayret doğrusu! Anlaşılan, fizik dersinde öğrendiklerin 10 yılda kafandan uçup gitmiş! Aslen saydam olup saydam görünmeyen o kadar çok şey var ki... Kâğıt mesela, saydam liflerin birleşmesiyle elde edilir ama görünüşü beyaz ve opaktır, ışığı geçirmez. Neden? Toz haline getirilmiş cam neden beyaz görünüyorsa ondan. Kâğıdın partiküllerinin arasını yağla dolduracak olsak, ışığın kırılması veya yansıması, tıpkı camda olduğu gibi sadece yüzeylerde gerçekleşecek, kâğıt da saydam görünecektir. Sadece kâğıt değil; pamuk, keten, yün, tahta... Ve kemiklerimiz, Kemp; etimiz, saçlarımız, tırnaklarımız, sinirlerimiz... Kısacası, kanımızın kırmızılığı ve saçlarımızdaki siyah pigmentler, yani renk veren madde dışında her şeyimiz saydam, renksiz dokulardan oluşuyor."

"Gerçekte de, öyle ya!" diye haykırdı Kemp. "Elbette! Daha geçen akşam aklıma deniz larvaları ve denizanaları gelmişti!"

"Hah, şimdi oldu! Londra'dan ayrıldıktan sonra kafamda hep bunlar vardı işte, ama hiçbirini başkalarıyla paylaşmadım. Kimse emeğimin

üstüne konsun istemedim. Durmak bilmeden çalıştım ve partiküllerin arasını nasıl dolduracağıma kafa yordum. Derken, şans eseri bir keşif yaptım... Kana kırmızı rengini veren maddenin renksiz hale getirilebileceğini keşfettim!"

Bunu duyan Kemp, şaşkınlıkla çığlık attı.

"Şaşırmakta haklısın. O gece dün gibi aklımda. Yalnızdım, laboratuvardaydım. Bir anda, 'Bir hayvan, bir doku şeffaf hale getirilebilir! Görünmez yapılabilir! Pigmentlerimiz olmasaydı görünmez olurduk!' deyiverdim kendi kendime. 'Görünmez olabilirim,' diye mırıldandığımı hatırlıyorum. Bunu başarmanın; görünmez olmanın gizemini, gücünü, özgürlüğünü insanlığa armağan etmenin ne kadar büyük bir şey olacağını düşündüm. O zamana kadar çulsuz, vasat bir akademisyen olan ben, büyük birine dönüşebilirdim. Kendimi var gücümle çalışmaya verdim. Bu çalışmam profesörlerden birinin dikkatini çekmişti. Sürekli işime burnunu sokmaya, çalışmamı ne zaman ortaya çıkaracağımı sorup durmaya başladı. Tam üç yıl boyunca çile çektim, yapayalnız, bitmiş bir halde çalıştım, çalıştım... Ama sonra, hedefimi gerçekleştiremeyeceğimin farkına vardım."

"Neden?" diye sordu Kemp.

"Parasızlık..."

Görünmez Adam bir süre sessizce camdan baktı, neden sonra hızla döndü ve şunları söyledi:

"Babamın parasını aldım. Para ona ait değildi. Zaten öldü gitti."

20. BÖLÜM

GREAT PORTLAND CADDESİ'NDEKİ EV

Griffin bir süre sessiz kaldıktan sonra anlatmaya devam etti:

"Bu olay geçen yıl aralık ayında yaşandı. O sırada, Great Portland Caddesi'nde, izbe bir pansiyonda kalıyordum. Babamın ölümünden dolayı pişmanlık falan duymadım. Ondan aşırdığım parayla çalışmam için gereken şeyleri almış ve odayı doldurmuştum. Çalışmamda nihayet sona yaklaşmıştım. Tüm aşamaları defterlerime yazıyordum. Sana tüm süreçleri bir bir anlatacağım, Kemp. Ama önce o defterleri bulmamız lazım. Her şeyi şifreleyerek yazmıştım. Şimdilik şu kadarını söyleyeyim: Saydam cismin kırılma açısını uygun seviyeye çekmek için yaptığımız şey o cismi iki odağın arasına yerleştirmek. Bu

iki odağın özelliği, belirli bir dalga boyunda ışınlar yaymaları. Hayır, röntgen ışınları değil... Sanırım benimkiler henüz bulunmadı. Bu ışımaları iki küçük dinamoyla ürettim ve cisimleri bu ışınlara maruz bıraktım.

İlk denememi beyaz bir yün kumaşla yaptım ve kumaşın gözden kayboluşunu izledim. Başarmıştım. Derken, gözüme pencerenin kenarında duran bir kedi ilişti. Ona yiyecek bir şeyler verdikten sonra deneyimi bir de kedinin üzerinde tekrarladım ama başarılı olamadım. Gözlerinin arkasındaki pigmentler görünmez olmadı. Kedinin gözlerinin olması gereken yerden tuhaf ışıklar çıkıyordu.

Gece vakti kediyi salıverdim, epey ses çıkarmaya başlamıştı. Gün ağarıyordu. Nihayet uyudum. Gelgelelim, sabah kapımın çalmasıyla uyandım. Gelen, pansiyonun sahibiydi. Önceki gece, bir kediyi içeri aldığımı duymuştu. Tabii bunu inkâr ettim. Ama dahası vardı. Dediğine bakılırsa, dinamoları bağladığım gaz motorunun gürültüsü tüm binadan işitilmişti. Adam içeri girerek dikkatle etrafı incelemeye başladı. Benden kuşkulanmıştı. Panik içinde onu dışa-

rı ittim, kapıyı yüzüne kapadım. Ama artık ok yaydan çıkmıştı. Her an işim bitebilirdi. Bu yüzden, o gece son deneyimi yapmaya karar verdim. Öncesinde, üç günlüğümü ve çek defterimi bir lokale postaladım; bu lokalde, gelen postalar sahibine iletilmek üzere saklanır.

Gece olduğunda deneye başladım. Kanın rengini yok eden karışımı içtim ve diğer işlemleri tamamladım. Midem bulanıyordu, allak bullak olmuştum. Odada kıvranırken, birden kapıya vuruldu. Hışımla kapıyı açtım. Pansiyonun sahibi gelmişti, beni odadan çıkarma emrini getirmişti. Beni gördüğünde dehşete kapıldı. Kapıyı adamın yüzüne kapadım ve aynaya koştum. Aynaya bakınca, adamın korkusunun nedenini anladım; yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Zaman ilerledikçe bedenim saydamlaştı, saydamlaştı ve nihayet görünmez oldu. Geriye sadece tırnak uçlarım ve gözlerimin arkasındaki retina tabakası kalmıştı.

Binbir güçlükle tüm aşamaları tamamladım ve biraz uyumaya karar verdim. Öğle vakti, kapı tekrar çalındı. Pansiyon sahibi ve birkaç adamdı gelen. Benden karşılık alamayınca kapıyı kı-

rarak açtılar. Ama içeride kimseyi bulamadılar. Tabii hayretler içinde kalmışlardı. Odanın dört bir yanını aramaya başladılar. O sırada pencereden çıkmış, su deposunun tepesine tünemiştim. Bir süre onların aranmasını, birbirleriyle tartışmalarını keyifle seyrettim. Ama sonra, bilimden anlayan biri icadımı görüp ne yaptığımı anlamasın diye tekrar içeri girdim ve düzeneğimi paramparça ettim. Onlar düzeneğin kendi kendine nasıl kırıldığına anlam vermeye çabalarken, işimi sağlama almak için odayı ateşe verdim."

"Yangın çıkardın ha!" diye haykırdı Kemp.

"Evet, buluşuma dair ipuçlarını yok etmeliydim. Sonra dışarı çıktım. Nihayet görünmez olmuştum. Kim bilir ne şahane şeyler yapacaktım."

21. BÖLÜM

OXFORD CADDESİ'NDE

"İşte bunları düşünerek, keyifle yürüye yürüye Oxford Caddesi'ne vardım, kalabalığa karıştım. Ama çok geçmeden, görünmez olmanın zorluklarını yaşamaya başladım. Üstümde hiçbir giysi yoktu, soğuktan tir tir titriyordum. Kısa sürede soğuk algınlığı belirtileri göstermeye başladım. Yoldakiler bana çarpıyor, ayağıma basıyordu. Kokumu alan köpekler çılgınca havlıyordu. Kısa sürede o neşeli halim uçup gitmiş, yerini çaresizlik ve ürkekliğe bırakmıştı.

Derken, iki çocuğun konuşmasını işittim. Çocuklardan biri diğerine, 'Şuna bak! Şuna bak!' diye sesleniyor ve parmağıyla bulunduğum yeri gösteriyordu. Ayaklarım çamura batmış, kahverengiye bulanmıştı. Bu haliyle ayaklarımın şek-

li belli belirsiz de olsa anlaşılıyordu. Çocuklar bana doğru yaklaştı. Çocukların nereye baktığını merak eden birkaç kişi çevremizde toplandı. Hemen tabanları yağladım. Fakat kaçmaya başlar başlamaz, etraftakiler kendi kendine beliren ayak izlerini fark ettiler. Dahası, sağımda solumda duranları ite ite koştuğumdan, insanlar görünmez bir darbe alarak sarsılıyor ve büsbütün paniğe kapılıyordu.

Bir biçimde oradan uzaklaştım, ama perişan haldeydim. Hastaydım, ayaklarım sızlıyordu. Çek defterim ve günlüklerim dışında, elimde avcumda ne varsa yitirmiştim."

22. BÖLÜM

ALIŞVERİŞ YERİNDE

"Kar yağmaya başlamıştı ve sığınabileceğim hiçbir yer, hiç kimse yoktu. Birden aklıma, şu büyük alışveriş yeri geldi. Oranın üstü kapalı olduğundan, en azından karda donmaktan kurtulurum diye düşündüm ve gizli gizli içeri girdim. Mağazalar kapanana dek bir köşede saklandım. Kapanış saatinden bir süre sonra kapılar kilitlendi. Bu fırsatı değerlendirerek kendime giyecekler seçtim. Sonra da yemek bölümüne geçtim ve bir güzel karnımı doyurdum. Nihayet biraz gevşemiş, rahatlamıştım. Uyuyakalmışım.

Sabah olduğunda, dükkân görevlilerinin seslerini duydum. Hemen ayaklandım ve nereden kaçsam diye çevreyi kolaçan ettim. Fakat bu sırada gürültü etmiş olacağım ki birileri 'Kim

var orada?' diye seslenmeye, 'Sakın kıpırdama!' diye bağırmaya başladı. Giyinik olduğumu unutmuştum. Tabii beni o halde rahatlıkla gören biri peşime düştü. Koşa koşa bir köşeye gizlendim ve üstümdeki her şeyi çıkardım. Çok geçmeden, mağaza görevlileri ve bir polis memuru çıkageldiler. Her yere baktılar ama beni bulamadılar.

Kurtulmuştum ama artık buradan bir şey alamazdım. Neyse ki o gün hava biraz daha sıcaktı. Mecburen dışarı çıktım. Yine ne yapacağımı bilemez haldeydim."

23. BÖLÜM

DRURY SOKAĞI'NDA

Görünmez Adam, anlatmayı sürdürdü. "Anlayacağın, görünmez olmanın sayısız güçlüğü vardı. Üstüme bir şey giyemiyordum, hatta pek yemek bile yiyemiyordum; çünkü midemdeki gıdalar görünüyor ve beni ele veriyordu. Yolda yürümek bile sakıncalıydı. O sırada kar yağacak olsa, üzerime düşen kar taneleri yüzünden bedenimin biçimi ortaya çıkabilirdi. Dahası, ayaklarım ister istemez yerdeki çamura bulanıyordu.

İşte bunları düşüne düşüne yürürken, aklıma bir şey geldi. Arka sokaklardan birinde, sahne kostümleri satan bir dükkân vardı. Buradan maske, gözlük, peruk gibi yüzümü tamamen kapatmaya yarayacak şeyler ve bedenimi örtecek giysiler çalacaktım. Böylece acayip görünümlü

de olsa, normal bir insan izlenimi verebilirdim. Dükkânın girişinde epeyce bekledim, sonra da bir fırsatını bulur bulmaz içeri girdim. Burası aslında bir evdi. Odalara tek tek bakarak giysilerin durduğu odayı bulmaya çalıştım. Fakat bu sırada yerin zemini bir-iki kez gıcırdadı. Nihayet giysi odasını bulduğumdaysa, telaştan üst raftaki giysileri düşürdüm. Dükkânın sahibi sesleri duymuştu, bulunduğum yere geldi. Mecburen adamın kafasına vurup onu bayılttım."

Kemp bunu duyar duymaz feryat etti. "Bayılttın ha!"

"Başka seçeneğim yoktu. Bir an önce alacağımı alıp çıkmam lazımdı. Adamı bağladım. Sonra sağı solu iyice yokladım ve uygun bir maske, güneş gözlüğü, takma bıyık, peruk ve giysiler buldum. Bu sırada gözüme çarpan paraları da cebime attım. Artık çıkabilirdim."

Kemp duydukları karşısında epey bocalamıştı. "Sonra ne oldu?"

"Günlüklerimi, çek defterimi almıştım. Param vardı, artık bavullar dolusu alet edevata sahiptim. Ama günler çok zor geçiyordu. Herkes kılığımdan, görünüşümden ürküyordu. İnsan-

lara olan nefretim büyüdükçe büyüdü. Dahası, kendimi gösteremeyince, görünmezliğimi ortaya koyamayınca başarıyı ne yapacaktım? O kadar çabanın sonucunda ola ola sargılı, peruklu bir ucube olmuştum!"

"Peki, yolun Iping'e nasıl düştü?" diye sordu Kemp. Sanki Griffin'i oyalayarak vakit kazanmaya çalışır gibiydi.

"Iping'e çalışmalarımı sürdürmek için gittim. Görünmezliğimi tersine çevirmenin yolunu arıyordum. Aslına bakarsan işe yarayabilecek bir fikrim var. Bunları seninle paylaşacağım, Kemp... Ama bana yardım etmelisin."

24. BÖLÜM

GÖRÜNMEZ ADAM'IN PLANI SUYA DÜŞÜYOR

Görünmez Adam'ın sesi birden hiddetlenmişti. Konuşmayı sürdürdü. "O serseri, defterlerimi sakladı! Benden kaçtı ve defterlerimi aldı götürdü! Kim bilir nerede şimdi..."

"Şu an karakoldaymış," dedi Kemp. Bir yandan da çaktırmadan penceden dışarıyı kolaçan etmeye başlamıştı. "Karakoldaki en emniyetli bölüme yerleştirilmiş, hem de kendi rızasıyla."

"Vay canına... Bak şu işe. Defterleri mutlaka almamız lazım... Zaten artık işin rengi değişti, Kemp. Seninle karşılaşmadan önce gözümü karartıp başka ülkelere kaçmayı düşünüyordum. Defterlerimi aldıktan sonra çalışmalarımı dünyanın bambaşka, ücra bir köşesinde de sürdü-

rebilirdim. Ama şimdi karşıma sen çıktın. Sen beni, yaptıklarımı anlayabilirsin..."

Görünmez Adam, birden sözünü yarıda kesti. "Benim burada olduğumu kimseye anlatmadın, değil mi?"

Kemp bocaladı. "Anlatmamalıyım diye düşündüm..."

"Birine söyledin mi, söylemedin mi?"

"Söylemedim..." deyiverdi Kemp. Daha da huzursuzlanmıştı. Görünmez Adam ise tersine rahatlamıştı.

"Bu yola tek başıma çıkmamalıydım, Kemp. Bir insan tek başına bu yükün altından kalkamaz. Çalışmalarımı sürdürmek istediğimde önüme bin türlü engel çıkıyor, insanların merakı, devamlı hayatıma burnunu sokması her şeyi altüst ediyor. Benim bir ortağa ihtiyacım var. Bir de başımı sokabileceğim bir yer, bir lokma yiyecek, bir yatak olsa bana yeter. Düşünsene, yapabileceklerimizin sınırı yok. Görünmez olmanın epey avantajı da var aslında; özellikle kaçarken ve bir şeye yaklaşırken. Yani kısacası, insanlara saldırmak söz konusu olunca, kimse benden daha üstün olamaz..."

Kemp, tam bu sırada irkildi. Sanki aşağı katta bir hareketlenme olmuştu. Görünmez Adam, kendini iyice kaptırmış bir halde sözlerine devam etti. "İnsanların tümü budala, Kemp. Giriştiğim işin büyüklüğünü, önemini kimse anlayamaz. Diyeceğim o ki, bu uğurda gözümüzü budaktan sakınmamalıyız. İnsanları korkutmalı, onlara egemen olmalıyız. Hepsinin kalbine korku salmalıyız! Bize karşı gelenlerin de cezasını vermeliyiz!.."

Tam o sırada, Görünmez Adam da gelen sesleri duydu. "Aşağıdan sesler geliyor!" diye fısıldadı telaşla. "Birileri yukarı çıkıyor!"

İşte o anda, ok yaydan çıktı. Kemp, Görünmez Adam'ı itti ve kapıya yöneldi. Görünmez Adam bir yandan üzerindeki bornozu çıkarmaya çalışıyor, bir yandan 'Alçak! Kalleş!' diye söyleniyordu. Kemp hızla dışarı çıktı ve kapıyı Görünmez Adam'ın üzerine kilitlemeye çalıştı. Fakat kilit, kapının hızla çarpılmasından dolayı yere düştü. Görünmez Adam, göz açılıp kapanıncaya kadar kapıyı açtı, Kemp'le bir süre itiştikten sonra onun elinden kurtulmayı başardı.

Yukarı çıkan kişi, Kemp'in not yazdığı Albay Adye'nin ta kendisiydi. Albay Adye, ne olduğunu anlamadan yediği sert darbeyle merdivenden aşağı düştü. Kısa bir süre sonra, ön kapının açılıp kapandığı duyuldu.

Görünmez Adam, kaçmayı başarmıştı.

25. BÖLÜM

ALBAY VE KEMP FİKİR ALIŞVERİŞİ YAPIYORLAR

Albay Adye, yaşadıkları karşısında o kadar büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı ki, durumu açıklamaya çalışan Kemp'in dediklerini anlaması epey zaman aldı.

"Çıldırmış o, kendini ve insanlığını kaybetmiş," diyordu Kemp. "Önlem almazsak bir kötülük yapacak, insanlara zarar verecek!"

Adye nihayet kendine geldiğinde, "Evet, onu mutlaka yakalamalıyız..." dedi.

Kemp, Görünmez Adam'ı yakalamanın incelikleri hakkında fikir yürütmeye başlamıştı bile. "Tüm ekibinizi seferber etmelisiniz. Gerekirse destek almalısınız... Günlüklerini almadan hiçbir yere kıpırdamaz o! Bunu unutmayın."

"Günlükler... Defterler... Evet, şimdi anladım..." diye mırıldandı Adye.

"Dahası var. Herkes kapısını, penceresini sıkı sıkı kapasın ve dışarıda bir lokma yiyecek bırakmasın."

"Tren istasyonlarını da iyice gözlemeliyiz..." diye ekledi Adye. "Başka öneriniz var mı?"

"Köpekler onu göremese de kokusunu alıyor... Köpekler işinize yarar... Ne olursa olsun, mutlaka ama mutlaka onu durdurmalıyız. Aklındaki korkunçlukları yapmasına engel olmalıyız. Bunun sonucunda başına bir iş gelirse, gelir. Bunun tek suçlusu da bizzat kendisi olur."

26. BÖLÜM

GÖRÜNMEZ ADAM ARANIYOR

Görünmez Adam'ı yakalamak için tüm bölge halkı seferber olmuştu. Kırsal bölgelerde nöbet tutuluyor, çevredeki herkese kapılarını kilitlemeleri tembihleniyor, civardaki her köşeye aranıyor afişleri asılıyordu. Kısa sürede geniş bir alan tamamen sarıldı.

Görünmez Adam, Kemp'e kendine dair anlattığı her şeyin onu yakalamak için kullanıldığını çok geçmeden fark etmiş olmalıydı. Afişleri mutlaka görmüştü. Çevrede yiyecek bir şeyler aramış ama bulamamıştı. Her köşede bekleyen adamları, havlayan köpekleri gözden kaçırmış olamazdı. Muhtemelen o akşam epey bitkin düşmüştü. Ama ertesi gün, büyük bir öfkeyle ve olanca gücüyle savaşacaktı.

27. BÖLÜM

KEMP'İN EVİ KUŞATILIYOR

Ertesi gün, Kemp'e mektup geldi. Mektupta şunlar yazılıydı:

"Atikliğiniz ve kurnazlığınız beni hayli şaşırttı. Bütün gün karşıma türlü türlü engel çıkardınız. Ama sıkı durun; oyun daha şimdi başlıyor. Korkun benden! Çünkü sizi korku ve dehşete boğmaya geldim! Güç benim elimde! Hepinizi avcuma alacağım. Herkes cezasını bulacak. En başta siz! Sizin işiniz bugün bitecek. Yardım etmeye kalkanlar da payına düşeni bir bir alacak!"

Kemp, mektubu üst üste birkaç kez okudu. Sonra, aralarında Albay Adye'nin de olduğu birkaç kişiye notlar yazdı ve bunları hizmetçisiyle sahiplerine yolladı. İçine çöken huzursuzluk gitgide büyüyordu.

Bir süre sonra kapı çalındı. Gelen, Albay Adye'ydi.

"Kemp, hizmetçin saldırıya uğramış. Görünmez Adam, hizmetçinin elindeki notları kapıp kaçmış."

"Olamaz!" diye haykırdı Kemp. "O notlarda, Görünmez Adam'ı yakalamak için ona pusu kurmayı öneriyordum. Şimdi bu plan da suya düştü!"

Bu sırada, yukarıdan bir şangırtı yükseldi. Kemp ve Adye koşa koşa yukarı çıktılar. Kemp'in çalışma odasının camları kırılmıştı. Çok geçmeden, bu kez aşağıdan benzer şangırtılar geldi. Anlaşılan, Görünmez Adam evdeki camları tuzla buz ederek gözdağı veriyordu.

Adye, evden dışarı fırladı. Amacı, polis merkezinden köpekleri alıp Kemp'in evine getirmekti. Köpekler Görünmez Adam'ın kokusunu alır, onu kıstırabilirdi. Gelgelelim, Adye dışarı çıkar çıkmaz, dibinde bir varlık hissetti. Sonra bir ses ona "Eve dön," dedi sertçe.

Adye, bir an sesin sahibini yakalamayı düşündü. Sonra da "Nereye gideceğimi size mi soracağım?" dedi. Fakat daha cümlesi bitmeden bir el

boynunu kıskıvrak yakaladı ve bir diz darbesiyle onu yere serdi.

"İstesem hemen şimdi işini bitirebilirim," dedi Ses. Adye, bir silahın adeta havada asılı olduğunu gördü. "Şimdi beni iyi dinle. Dediğimi yapacak, eve döneceksin. Şuradan şuraya gitmek yok."

"Sen de ardımdan içeri girmeye kalkma bari," dedi Adye çaresizce.

"Öyle bir söz veremem," diye kestirip attı Ses.

Adye, ilkin Görünmez Adam'ı kandırmayı denedi, eve girecekmiş gibi yaptı. Sonra da birden dönerek onun üstüne abanmaya kalktı. Ama başaramadı. Aldığı sert darbenin etkisiyle yere kapaklandı ve öylece kaldı.

Tüm bunlar yaşanırken Kemp gizlice olan biteni seyrediyordu. İlkin Adye'nin ne yapmaya çalıştığını anlamamış, ama sonra Görünmez Adam'ın onu zor kullanarak içeri yönelttiğini kavramıştı. Yerde kımıldamadan yatan Adye'ye bir süre baktı, baktı.

Birden kapıya sertçe vuruldu. Kapıya vurulan yumruklar gittikçe kuvvetlendi, zil defalarca çalındı. Ama sonra, bir anda, her yer sessizliğe

gömüldü. Çıt çıkmıyordu. Kemp tedirginlikle camdan baktı. Hizmetçi kız, yanında birkaç polisle eve doğru yaklaşmaktaydı.

O sırada, alt kattan gürültüler gelmeye başladı. Sanki pencere panjurları vura vura kırılıyordu. Kemp aşağı indi ve seslerin geldiği yere, mutfağa yöneldi. Gördüğü manzara karşısında donakaldı... Pencere kısmen parçalanmış, cam da kırılmıştı.

Kemp aklını başına toplamaya çalıştı. Ne yapacaktı? Griffin birazdan yanında bitebilirdi.

Derken, ön kapı tekrar çalındı. Polisler ve hizmetçi kız olmalıydı bu gelenler. Kemp dışarıya seslenerek kapıdakilerin kim olduğunu netleştirdikten sonra kapıyı açtı ve onlar içeri girer girmez güm diye kapadı.

Kemp kapıyı kapar kapamaz, mutfak kapısından korkunç sesler yükseldi. Görünmez Adam, belli ki mutfak kapısını kırmaya çalışıyordu. Kemp ve polisler mutfağa koşarlarken koridorda, havada sallanan bir baltayla karşı karşıya geldiler. Görünmez Adam, içeri girmeyi başarmıştı.

"Sizinle işim yok," dedi Görünmez Adam. "Kemp'i istiyorum ben."

Polislerden biri, "Ben de seni istiyorum!" diye bağırarak öne atıldı, fakat Görünmez Adam'ın balta darbesiyle yere yığıldı. Gelgelelim, o sırada imdada yetişen ikinci polis, eline aldığı demiri Görünmez Adam'a doğru savurdu. Gelen acı dolu bağırışa ve yere düşen baltaya bakılırsa, girişiminde başarılı olmuştu. İkinci polis, hemen ayağını baltanın üzerine koydu ve Görünmez Adam'ın yerini tespit etmek için kulak kesildi.

O sırada kendine gelen ilk polisin ilk cümlesi, "Nerede?" oldu.

"Bilmiyorum. Umarım sıvışmamıştır. Yoksa Doktor Kemp mi?.."

İki polis Görünmez Adam ve Doktor Kemp'i aramaya başladılar. Yemek odasına vardıklarındaysa hayretten adeta donakaldılar. Yemek odasının penceresi açılmıştı. Hizmetçi de Doktor Kemp de hiçbir yerde yoktu. Çünkü ilk fırsatta tabanları yağlamışlardı.

28. BÖLÜM

AVA GİDEN AVLANIYOR

Doktor Kemp'in komşusu Bay Heelas, dışarıdan gelen gürültüleri işitmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gördüğü manzara, şaşkınlıktan ağzının bir karış açılmasına neden oldu: Hizmetçi kız ve Bay Kemp'in ta kendisi, yemek odasının penceresinden atlayarak dışarı çıktı. İkili, son hızla Bay Heelas'a doğru koşmaya başlamıştı.

Bay Heelas, o ana kadar Görünmez Adam'la ilgili söylenenlerin hiçbirine inanmamış, bunları insanların uydurması olarak görmüştü. Ama Doktor Kemp'in evinin haline ve pencereden atlama sahnesine tanık olunca, birden işin gerçekliğini kavramıştı. "Eyvah!" diye bağırıverdi. "Meğer Görünmez Adam gerçekmiş! Tüm bunlar onun başının altından çıkmış olsa gerek."

Derhal önlem almalıydı. Hizmetlilerine emirler yağdırdı: "Kapıları, pencereleri iyice örtün! Görünmez Adam geliyor!" Bir anda evi çığlıklar bastı. Hizmetliler telaşla evdeki tüm kapıları ve pencereleri kapamaya başladılar.

O sırada Kemp, Bay Heelas'ın evinin bahçesinden girmiş, hızla eve yönelmişti. Ama Bay Heelas ona engel oldu. "Kusura bakma ama gelemezsin. Görünmez Adam peşinden geliyorsa, seni içeri alamam!"

Bunu duyan Kemp, büsbütün paniğe kapıldı. Kısa bir süre çaresizce evin kapısına vurdu, sonra da koşa koşa uzaklaştı ve yola çıktı. O sırada, bahçedeki çiçekler, görünmez ayakların üzerlerine basmasıyla ezilmeye başladı. Bunu gören Heelas derhal yukarı çıkıp saklandı.

Kemp, tepeden aşağı koşmaya başladı. Tahmin ettiği gibi, civardaki tüm evlerin kapıları sürgülü, pencereleri kapalı olduğundan, kendine yardımcı olabilecek kimseyi bulamadı. Kemp, arkasında hızlı ayak sesleri duyar gibi olmuştu. Endişesi büsbütün arttı, olabildiğince hızlanmaya çalıştı. Nihayet tepeden inmiş, insanların arasına karışmıştı. Ara sokaklara sapa sapa kaçma-

yı sürdürdü. Hill Sokağı'na vardığındaysa, avaz avaz bağırarak koşuşturan insanlarla karşılaştı. Sonra da dükkânından elinde sopayla çıkan adamla, az ileride küreğini sallaya sallaya ağzına geleni söyleyen bir işçi dikkatini çekti. Derken, birinin "Açılın, çemberi genişletin!" diye bağırdığını duydu. İşler tersine dönmüş, ava giden avlanmıştı – kaçan kişi şimdi Görünmez Adam'dı.

Kemp şöyle bir çevreye bakındıktan sonra haykırdı. "Buralardadır! Yakınlardadır! Çemberi..."

Kemp cümlesini tamamlayamadan, başına esaslı bir darbe yedi. Bir süre görünmez düşmanıyla boğuştu, onu yakalamaya çalıştı. Görünmez eller boğazını sıkıyordu. O sırada, bir işçi küreğini rastgele aşağı savurdu ve görünmez eller, Kemp'in boğazını sıkmayı bıraktı. Kemp bunu fırsat bilerek Görünmez Adam'ın üstüne çıktı, adamın kollarını kıskıvrak yakaladı.

"Tuttum onu!" diye çığlık attı. "Yardım edin!"

Herkes Kemp'in olduğu yere akın etti; Görünmez Adam'ın üstüne çullandılar. Görünmez Adam bir süre debelendiyse de nihayet zavallı bir sesle "İnsaf edin! Lüften insaf!" diye yalvardı.

"Herkes çekilsin!" diye bağırdı Kemp. "Galiba fena yaralandı."

"Yok öyle yağma!" dedi işçilerden biri. "Bırakmayın adamı. Kurtulmak için palavra atıyor."

"Palavra değil..." diye mırıldandı Kemp. Görünmez Adam'ın yüzünün olması gereken yeri yoklamıştı ve eline bir ıslaklık gelmişti. Kan olmalıydı bu. Kemp muayenesini sürdürdü. "Ne nefes aldığını hissediyorum, ne kalbinin attığını... Vah vah!"

Bir anda, olanları seyreden yaşlı bir kadın haykırdı. "Şuraya bakın! Şuraya!"

Tüm gözler, kadının gösterdiği yere çevrildi. Yerde cam gibi, saydam bir el vardı. Dahası, el hızla saydamlığını yitirmekte, normal bir insan eline dönüşmekteydi. O sırada Görünmez Adam'ın ayaklarına da aynı şey oldu. Sonra diğer organları, sinirleri, kemikleri, damarları, eti ve nihayet derisi benzer biçimde ortaya çıktı ve görünür hale geldi.

Sokaktakiler, yerde, mosmor olmuş, kemikleri kırılmış, zavallı cansız bedeniyle genç bir adam görüyorlardı şimdi. Gözleri açık, yumrukları sıkılı kalmıştı.

SON SÖZ

Görünmez Adam'ın acayip ve kötü deneylerinin hikâyesi burada bitiyor. Ama Görünmez Adam'a dair daha çok bilgi edinmek isterseniz, Port Stowe'daki hana gitmeniz, oradaki hancıyla biraz sohbet etmeniz gerek. Eminim aklınızda bazı soru işaretleri kalmıştır. Mesela, Görünmez Adam'dan kalan paraya ne oldu? Bunu hancıya sorarsanız, size şu yanıtı verecektir:

"Paranın kime ait olduğunu kanıtlayamadılar, ama nedense herkes parayı cebe atmışım gibi davranıyor. Aşk olsun, öyle şey yapar mıyım?"

Tabii, daha da önemli sorumuz şu: Peki ya günlükler nerede? Bu soruyu hancıya sorarsanız, emin olun kısacık bir yanıt alacaksınız:

"Defterler bende değil! Belli ki Görünmez Adam hana gelmiş, defterleri bulmuş ve kim bilir nereye saklamış."

Bu sözleri söyledikten sonra, hancı bir bahane bulup yanınızdan ayrılacak ve kısa süre içinde toz olacaktır.

Bu hancı, her pazar sabahı, ve her gece saat ondan sonra; yani hanın dışarıdan konuk almadığı zamanlarda tüm kapıları kilitler, etrafı güzelce kolaçan eder. Yalnız olduğundan eminse, sıkı sıkı kilitlediği dolabı açar ve dolaptaki üç defteri çıkarır. Sonra da oturup hepsini uzun uzun incelemeye koyulur ve bu sırada kendi kendine söylenir durur:

"Ne tuhaf semboller, işaretler bunlar... Kim bilir ne anlama geliyorlar? Şu Görünmez Adam da tam bir zekâ küpüymüş hani!"

Sonra da kendi kendine hayallere dalar.

O sırlarla dolu günlüklerin yerini hancıdan başka kimse bilmiyor. O ölene kadar da kimse bilmeyecek.

Herbert George Wells

(1866-1946)

İngiliz yazar, gazeteci, sosyolog ve tarihçi Wells, en çok *The Time Machine* (1895; *Zaman Makinesi*), *The Island of Doctor Moreau* (1896; *Doktor Moreau'nun Adası*), *The Invisible Man* (1897; *Görünmez Adam*) ve *The War of the Worlds* (1898; *Dünyalar Savaşı*) adlı bilim kurgu romanlarıyla tanınır. Ancak edebiyatın yanı sıra tarih ve politika alanlarında da eserleri vardır. 1930'ların başlarında mizaha yönelen Wells, *Love and Mr. Levisham* (1900; *Aşk ve Bay Levisham*), *Kipps: The Story of a Simple Soul* (1905; *Kipps: Basit Bir Kişinin Öyküsü*) ve *The History of Mr. Polly* (1910; *Bay Polly'nin Tarihi*) adlı romanlarında alt-orta sınıftan kişilerin beklentilerini ve düş kırıklıklarını işledi. Diğer önemli yapıtları arasında *The Outline of History* (1920; *Tarihin Ana Çizgileri*), *The Work, Wealth and Happiness of Mankind* (1932; *İnsanlığın Emeği, Refahı ve Mutluluğu*) ve *The Shape of Things to Come* (1933; *Olayların Alacağı Biçim*) sayılabilir.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- ALICE HARİKALAR DİYARINDA
  Lewis Carroll
- BABALAR VE OĞULLAR
  İvan Sergeyeviç Turgenyev
- BALONLA BEŞ HAFTA
  Jules Verne
- BEYAZ DİŞ
  Jack London
- BİNBİR GECE MASALLARI
  Antoine Galland
- BİR YAZ GECESİ RÜYASI
  William Shakespeare
- BÜYÜK UMUTLAR
  Charles Dickens
- ÇALINAN TAÇ
  Mark Twain
- ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI
  Derleyen: Memet Fuat
- DAVID COPPERFIELD
  Charles Dickens
- DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR
  Alphonse Daudet
- DEMİR YOLU ÇOCUKLARI
  Edith Nesbit
- DENİZ KURDU
  Jack London
- DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH
  Jules Verne

- DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ
  Miguel de Cervantes
- DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK
  Jules Verne
- GİZLİ BAHÇE
  Frances Hodgson Burnett
- GULLIVER'İN GEZİLERİ
  Jonathan Swift
- HEIDI
  Johanna Spyri
- HİKÂYELER
  Anton Çehov
- HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI
  Mark Twain
- İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ
  Charles Dickens
- İKİ YIL OKUL TATİLİ
  Jules Verne
- İŞTE ÖYLE HİKÂYELER
  Rudyard Kipling
- KAYIP DÜNYA
  Arthur Conan Doyle
- KIM
  Rudyard Kipling
- KORKUSUZ KAPTANLAR
  Rudyard Kipling
- KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ
  Howard Pyle

- KÜÇÜK DENİZ KIZI
  Hans Christian Andersen
- KÜÇÜK KADINLAR
  Louisa May Alcott
- KÜÇÜK PRENSES
  Frances Hodgson Burnett
- MOBY DICK
  Herman Melville
- MONTE CRISTO KONTU
  Alexandre Dumas
- OLIVER TWIST
  Charles Dickens
- OZ BÜYÜCÜSÜ
  L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER
  Ömer Seyfettin
- PETER PAN
  James Matthew Barrie
- PİNOKYO
  Carlo Collodi
- POLLYANNA
  Eleanor H. Porter
- ROBIN HOOD
  Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
  Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
  Jules Verne

Çok soğuk bir kış gününde köye gelen yabancı, hanın sahibini çok sevindirmişti. Böyle küçük bir köyde, kış mevsiminde müşteri bulmak çok zordu. Hele ki adam ücreti peşin ödeyince, hancının keyfi iyice yerine geldi. Yabancının tepeden tırnağa sımsıkı giyinmiş olması tuhaf değildi. Sonuçta dışarıda tipi vardı. Adamın kıyafetlerini ya da eldivenlerini içeride şömine yandıktan sonra çıkarmaması da normal kabul edilebilirdi. Herhalde çok üşümüştü. Ancak sürekli atkı, gözlük ve eldivenle dolaşması, bir süre sonra herkese garip gelmeye başladı. Bir de odasında bilimsel deneyler yaptığını söyleyip hancının girmesini yasaklayınca, köyde bir dedikodu patlaması yaşandı. Artık köylülerin tek hedefi bu adamın sırrını öğrenmekti.

Bilim kurgunun en büyük yazarlarından H. G. Wells, *Görünmez Adam*'da muhteşem bir macera ve şaşırtıcı bir bakış açısı sunuyor.

